

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Judith McNaught
Miracles

Mucize

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Tercüme Tantana

Düzenleme Ps1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

Judith McNaught
Miracles

Mucize

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Judith McNaught

Mucize

Miracles

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Tercüme Tantara

Düzenleme Pdf

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

**Beni öpmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum, bunu
biliyordum, ama
Nicholas DuVille tarafından öpülseydin, anlardın.
Gülümsemesini görseydin veya kahkahasını duysaydın, anlardın.
Yeniden gülümsemesini görmeyi ve
kahkasını duymayı o kadar arzuluyorum ki.
Bir şekilde her şeyi düzeltmek istiyorum.
Arzuluyorum ve arzuluyorum ve arzuluyorum.
Ve sonra ağlıyorum...**

Bütün bu evlenme bahsinden ve annesinin ısrarlarından bıkmıştı.
Bahçeden geçti, annesinden ve getirdiği adaylardan nasıl
kurtulabileceğini düşünmek için sessiz bir yer buldu.
Evlenmesi için başının etini yiyen, kimsenin sevmediği,
entrikacı bir anneyle, Julianna Skeffington istediği hayatı
yaşamayı için tek bir umudu olduğunu biliyordu:
tamamen ve geri dönüşü olmayacak
şekilde itibarını mahvetmek.

Hem böylece Nicholas DuVille'i de aklından çıkarabilirdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Julianna Skeffington, Cemiyet'in altı yüz üyesinin katıldığı kır evindeki maskeli baloda, teras merdivenlerinden inerken, müziğin ve seslerin uğultusu azalmaya başladı. Önündeki bahçeler yakılan fenerlerle aydınlatılmış, kostümlü misafirler ve üniformalı uşaklarla dolup taşmaktaydı. Bahçenin ilerisinde, karanlıkta belli belirsiz seçilen labirent saklanılacak çok daha iyi bir yer sunmaktaydı ve Julianna da oraya gidiyordu.

Marie Antoinette kostümünün kabarık eteğini sıkıştırarak, kalabalığın içine daldı. Mümkün olduğunca hızla zırhlı şövalyelerin, soytarıların, haydutların, çeşit çeşit kral, kraliçe ve Shakespeare karakterlerinin yanısıra bolca evcil ve vahşi hayvanın yanından geçti.

Kalabalığın içinden açık bir ara gördü ve oraya yöneldi, sonra da, dallarından kırmızı ipek elmalar sarkan, geniş yapraklarla kaplı 'ağaçla' çarpışmamak için kenara çekilmek zorunda kaldı. Ağaç, yanından geçerken

başıyla Julianna'yı kibarca selamladı, dallarından biri kostümünü kovayla tamamlamış sütçü kız kılığındaki kadının beline sarıldı.

Dans eden çiftlere müzik çalan bir grup müzisyenin durduğu bahçenin merkezine gelene kadar da adımlarını yavaşlatmak zorunda kalmadı. İzin isteyerek, minyon yapılı, gri bir farenin pembe kulağına fısıldamakta olan, siyah kedi kılığındaki uzun boylu adamın çevresinden dolaştı. Adam Julianna'nın beyaz fırfırlı elbisesinin düşük korsajına beğenen bir bakış atacak kadar durakladı, sonra yüzüne karşı küstahça gülümsedi ve dikkatini tekrar uzun bıyıklı, sevimli küçük fareye vermeden önce ona göz kırptı.

Özellikle bahçelerde tanık olduğu uygunsuz davranışlarla hayrete düşen Julianna, omzunun üzerinden göz ucuyla arkasına baktı ve annesinin balo salonundan çıktığını gördü. Tanımadığı bir adamın kolundaki annesi, terasın merdivenlerinde durdu ve yavaşça bahçeye göz gezdirdi. Julianna'yı arıyordu. Bir tazının sezgileriyle gözlerini Julianna'nın olduğu yöne dikti.

Bu tanıdık görüntü Julianna'nın koşmaya yakın bir tempoyla yürümeye başlamasına yetti. Bu koşuş labirente giden yolunun üzerindeki son engel olan bir grup şamatacı adamın yanına gelene kadar sürdü. Ağaçların altında durmakta olan grup, başarısızca elmaları havada atıp tutmaya çalışan soytarıya kahkahalarla gülüyordu. Adamların önünden yürümektense, ki bu annesine net bir görüş sağlardı, arkalarından dolaşmanın daha akıllıca olduğuna karar verdi.

"İzin verirsiniz, baylar," dedi, ağaçların ve sırtları dönük erkeklerin arasından geçmeye çalışırken. "Geçmeliyim." Genel nezaket kuralları gereğince hemen onun yolundan çekilmek yerine, iki tanesi omuzlarının üzerinden arkaya baktı ve ona hareket alanı bırakmayacak şekilde

tamamen arkalarını döndüler.

“Vay vay vay, burada ne varmış böyle?” dedi içlerinden çok genç ve sarhoş bir ses, elini Julianna’nın yanındaki ağaca dayarken. Bakışlarını likörle dolu bardağı tutan uşağa çevirdi, bardağı aldı ve ona doğru uzattı. “Canlandırıcı bir şey ister misiniz, madam?”

O anda Julianna, ayakta zor duran ve daha da iğrençleşmesi arkadaşları tarafından muhakkak önlenecek, bu sarhoş genç lordun asılmalarından çok, annesinin dikkatinden kaçabilme konusunda endişeliydi. Olay çıkarmaktansa içkiyi kabul etti. Genç lordun ağaca dayalı kolunun altından geçti ve diğerlerini de hızla aşarak yoluna devam etti, elindeki içkiyi unutmuştu bile.

“Unut onu, Dickie,” dediğini duydu adamlardan birinin. “Bu gece opera dansçılarının yarısı burada. Gözüne kestirdiklerinden birine sahip olabilirsin. O kız eğlenmek istemiyordu.”

Julianna sosyetenin tutucu üyelerinin maskeli baloları onaylamadığını hatırladı, özellikle de iyi yetişmiş genç hanımlar için. Bu gece görüp duyduklarından sonra da nedenini anladı. Kimlikleri kostüm ve maskelerin arkasına gizlenmiş cemiyet üyeleri, aşağı tabakadakiler gibi davranıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Labirentin içinde sağ tarafa giden yola girdi, ilk köşeden döndü ve sırtını çalılıkların dallarına bastırdı. Kimse görmediği için serbestçe korsajındaki ve eteğinin ucundaki beyaz dantelleri düzeltmeye çalıştı ancak rüzgarlı gecelerde yanmaya devam eden fenerler gibi direnip düzelmediler.

Heyecandan kalbi hızla atıyordu. Hareketsizce durdu ve dinledi, yalnızca uzun bir çalı sayesinde bahçeden ayrılıyordu ama girişten görünemezdi. Kör gibi elindeki bardağa baktı. Annesinin kendisini utandırmasını ve hayatını mahvetmesini önleyemediği için acizliğine öfkelenildi.

Avunmaya çalışırken elindeki bardağı kaldırdı ve kokladı, keskin koku tüylerini ürpertti. Babasının içtikleri gibi kokuyordu. Sabahtan akşama kadar tadını çıkarttığı Madeira gibi değil, akşam yemeğinden sonra içtiği altın rengi sıvı gibi. Babası sinirlerini yatıştırmak için tıbbi nedenlerle içtiğini söylerdi.

Julianna'nın sinirleri hassastı. Hemen sonra karşı taraftaki yaprak

Westmoreland Dynasty Serisi 4

duvarından gelen annesinin sesini duydu, kötü bir önseziyle kalbi göğsünden çıkacak gibi hızla atmaya başladı.

“Julianna, orada mısın canım?” diye annesi seslendi.

“Lord Makepeace benimle ve seninle tanışmak için çok hevesli..”

Julianna, isteksiz Lord Makepeace’in, köşe bucağı, meşalelerle aydınlatılmış bahçe ve labirentin her dönemeci boyunca annesi tarafından kolundan sürüklendiği, utanç verici bir hayali gözünün önüne getirdi. Potansiyel talip adayıyla yapılacak bir tanışmanın daha utancına dayanamayacak olan Julianna, dikenli dallara doğru o kadar geriledi ki, dallar hizmetçisinin saatlerce uğraşıp özenle yaptığı sarı buklelerinin arasına girdi.

Annesi birkaç adım uzaklıktaki duvarın diğer tarafında abartılı konuşmasına devam ederken, gökyüzünde ay, Julianna’ya yardım etmek istermiş gibi büyük bir bulut kümesinin arkasına girdi ve labirenti karanlık kapladı.

“Julianna maceracı bir kızdır,” diye bağırdı Leydi Skeffington gururdan çok hüsrana dolu bir sesle. “Biraz keşif yapmak için bahçede dolaşmak tam ona göre bir şey.”

Julianna annesinin yalanını, kafasında tercüme etti: *Julianna kitaplarından ve yazılarından zorla uzaklaştırılması gereken bir münzevi. Böyle bir gecede çalılarının içinde saklanmak tam ona göre bir şey.*

“Bu sezon çok popülerdi, onunla nasıl karşılaşmadınız anlayamıyorum. Aslında, randevularını haftada on taneyle kısıtlamak zorunda kaldım. Böylece yeterince dinlenebilecekti!”

Bırak bir haftayı, geçen sene boyunca on tane davet bile almadı. Ama onunla neden daha önce tanışmadığınıza dair bir bahane bulmalıyım. Biraz

şansla, bu yalana inanırsınız.

Lord Makepeace o kadar saf değildi. “Gerçekten mi?” diye mırıldandı, nezaket, sıkıntı ve inanmamazlık arasında değişen çekimser bir ses tonuyla. “Sosyal olaylardan hoşlanmıyorsa biraz tuha-... yani sıradışı bir bayan gibi.”

“Ben asla böyle bir şeyi kastetmedim!” dedi Leydi Skeffington aceleyle. “Julianna balolardan ve suarelerden herşeyden çok hoşlanır!”

Julianna dişini çektirmeyi tercih eder.

“İkinizin birbirinizle mükemmel anlaşacağınıza inanıyorum.”

Onu elimizden çıkarmayı istiyorum ve tabiki iyi bir evlilik, siz de bir koca için gereken bütün şartlara sahipsiniz. Erkeksiniz, saygın bir soydan ve münasip bir servetle.

“Bu günlerde karşılaşılan sırnaşık kızlar gibi değil.”

Avantaj sağlamak için ufacık bile gösteriş yapmıyor.

“Diğer yandan, hiçbir erkeğin kaçırmaması gereken belirgin nitelikleri var.”

Bu gece bunları belirtmek maksadıyla, 18 yaşında bir kızdan çok, evli bir kadına uygun olan dekolte kostümü giymesi için ısrar ettim.

“Ama pek de aceleci değil.”

Dekoltesinin açıklığına rağmen, iznini istemeden ona dokunmaya bile çalışmamalısınız.

Lord Makepeace’in özgürlük arzusu sonunda nezaketine üstün geldi. “Balo salonuna dönmeliyim, Leydi Skeffington. Ben... Ben sıradaki dansı Miss Topham’a söz vermiştim.”

Avının – hem en gözde kızının pençelerine doğru - elinden kaçmakta olduğunu farketmek, Julianna’nın annesini çöpçatanlık hayatının en büyük yalanını söylemeye yönlendirdi. Utanmazca, İngiltere’nin en gözde bekârı

Westmoreland Dynasty Serisi 4

ve Julianna arasında olmayan bir ilişki uydurdu. “İyi ki biz de baloya dönmek zorundayız! Nicholas DuVille, Julianna’nın sıradaki valsini talep etmişti zannederim!”

Lady Skeffington’ın sesi daha uzaktan geldiğine göre giden lordu takip etmiş olmalıydı. “Bay DuVille ilgi göstermek için hep bizim sevgili Julianna’mızı seçmiştir. Aslında, bu gece buraya gelmekteki tek amacının, Julianna’yla vakit geçirmek olduğuna inanmak için nedenlerim var! Hayır, gerçekten bayım, bu doğru, gerçi bunu kimsenin bilmesini istemezdim...”

Labirent’in daha aşağılarında, Penwarren Baronu’nun çekici, genç dul eşi kollarını Nicholas DuVille’in boynuna sarmış, gülerken bir yandan da fısıldıyordu, “Lütfen bana, Leydi Skeffington’ın gerçekten de seni kıızıyla dans etmek zorunda bıraktığını söyleme Nicki. Herkes olabilir ama sen olamazsın. Seni zorladı ve sen de yaptıysan, herkesi eğlenceye götürmeden İngiltere’deki hiçbir konuk odasına giremezsin. Eğer bütün yaz İtalya’da olmasaydın, bunun hoşlanılmayan kişilere karşı yapılan, bekarlar arasında çok popüler bir oyun olduğunu bilirdin. Kesinlikle ciddiylim,” diyerek uyardı Valerie, adamın bunu komik bulduğunu anlayınca. “O kadın kızına zengin bir koca bulmak ve toplumdaki pozisyonunu güvence altına almak için her çareye başvurur! Kesinlikle her şeye!”

“Uyarı için teşekkürler, cherie.” dedi Nicki kuru bir sesle. “Aslında, İtalya’ya gitmeden hemen önce Leydi Skeffington’un kocasıyla tanışmıştım. Ne annesini veya kızını gözüme kestirdim ne de ikisinden biriyle dans etmek için söz aldım.”

Valerie rahatlamayla içini çekti. “Bu kadar aptal olabileceğine inanmamıştım zaten. Julianna dikkat çekecek derecede hoş bir kız ancak hiç

de senin tarzın değil. Çok genç, el değmemiş ve bildiğim kadarıyla bir şeylerin ardında saklanmak gibi tuhaf bir alışkanlığı var.

“Kulağa çok hoş geliyor,” diye yalan söyledi Nicki bir kıkırdama eşliğinde.

“Ne olursa olsun, hiç de annesi gibi değil.” Bundan sonra söyleyeceklerinin daha etkili olması için, küçük bir titremeyle durakladı Valerie. “Leydi Skeffington cemiyetin bir parçası olmak için çok hevesli. Bu kadar arsız ve hırslı olmasaydı, büsbütün zavallı olurdu.

“Umutsuz bir aptal gibi gözükme pahasına,” dedi Nicki, bütün bu konuşmayla sabrını kaybetmiş bir halde, “ne halt etmeye onları balona davet ettin?”

Aralarındaki ilişkinin samimiyetiyle parmaklarını adamın çenesine sürterken, “Çünkü sevgilim,” dedi Valerie bir iç çekişle, “küçük Julianna geçen yaz nasıl olduysa hem yeni Langford Kontesi hem de eltisi Claymore Düşesi’yle ahabap oldu. Sezonun başında, kontes ve düşes, küçük Julianna’nın sosyeteye kabul edilmesini istediklerini açıkça belirttiler. Ancak bundan sonra, kocalarıyla birlikte Devon’a gitmek için şehri terk ettiler. Kimse Westmoreland’leri kızdırmak istemediğinden ve Leydi Skeffington da herkesi kızdırdığından, görevimizi yapmak ve onları davetlere çağırmak için Sezon’un son haftasına kadar bekledik. Maalesef, Leydi Skeffington bu gece için aldığı bir düzine davetin içinden benimkini kabul etti - muhtemelen, *senin* burada olacağını duyduğundandır.”

Bu olasılık birdenbire aklına gelmiş gibi, aniden durdu. “Herkes, kontes ve düşesin, Julianna ve sevimsiz annesiyle nasıl tanıştığını öğrenmek istiyor ve iddiaya girerim ki *sen* cevabı biliyorsun, değil mi! Dedikodulara göre iki leydi de evlenmeden önce onları *çok yakından* tanıyormuşsun.

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Valerie'nin şaşkın bakışları altında, adamın yüz ifadesi mesafeli, ifadesiz bir hale geldi ve bundan sonraki sözleri soğuk bir uyarı niteliğindeydi. “Çok yakından tanımakla’ ne demek istediğini açıkla, Valerie.”

Geç de olsa, tehlikeli bir gaf yaptığını anlayan Valerie, aceleyle lafını düzeltmeye çalıştı. “Senin iki leydiyle de çok yakın arkadaş olarak bilindiğini kastettim sadece.”

Nicki kadının bu barış teklifini küçük bir kafa sallamasıyla kabul etti ama konunun hemen kapanmasına izin vermedi. Her ne kadar biraz abartı olsa da, “Kocaları da benim çok yakın arkadaşım,” diye belirtti. Stephen ve Clayton’la arkadaşlardı ancak ikisi de eşlerinin Nicki’yle arkadaşlığı konusunda çok mutlu değildi. İki leydinin gülerek söylediklerine göre, kocalarının onlara duyduğu aşka benzer bir aşkla evlilik yapmadığı sürece de bu durum devam edecekti.

“Bayan Skeffington ile daha sözlenmediğine göre,” diye takıldı Valerie, dikkatini çekmek için parmaklarını adamın ensesinde kaydırırken, “bu labirentten çıkıp, yatak odana gitmemizi önleyecek hiçbir şey yok.”

Kadının onu evinde misafir ettiği andan beri, Nicki böyle bir teklifin geleceğini biliyordu. Çekimser bir sessizlik içinde bir süre düşündü. Bunu yapmasını durduracak hiçbir şey yoktu. Yetenekli ve hevesli partneri Valerie’yle geçmiş kaçamaklarından bildiği, bir buçuk saat sürece serbest bir cinsel ilişkiye, açıklayamadığı bir nedenle duyduğu ilgisizlik dışında hiçbir şey. Sevişmenin öncesinde bir bardak mükemmel şampanyayı, yarım bardak daha mükemmel bir brendi izleyecekti. Her şey bittikten sonra ise, hizmetçilerin dedikodu etmesini önlemek için kendi odasına dönmesi gerektiğini söyleyince, hayal kırıklığına uğramış gibi davranacaktı. Çok

medeni, çok nazik ve çok öngörülebilir.

Son zamanlarda, hayatının - ve kendisi de dahil herkesin - bütün öngörülebilirliği sinirine dokunmaya başlamıştı. İster yatakta bir kadınla ister arkadaşlarıyla kumar oynarken olsun, en uygun zamanda en uygun şeyleri otomatikman yapıyor ve söylüyordu. Kendi sınıfından kendisi gibi insanlarla arkadaşlık ediyordu.

Kendini, kahrolası bir kukla gibi hissetmeye başlamıştı. Aynı bestekar tarafından bestelenmiş, aynı tondaki müziklerle dans eden diğer kuklalarla birlikte, sahnede performansını sergiliyordu.

Valerie'nin teklif ettiği gayri meşru ilişkilerde bile, çeşitli durumlara göre önceden belirlenmiş, takip edilmesi gereken ritüeller vardı. Leydi evli mi değil mi ya da baştan çıkarıcı rolünde mi yoksa baştan çıkartılan mı? Valerie bir dul ve bu gece baştan çıkarıcı rolünü oynadığına göre, eğer onun teklifini reddederse nasıl tepki vereceğini çok net biliyordu. Önce surat asardı ama çok sevimli bir şekilde, sonra tatlı sözlerle kandırmaya, en sonunda da baştan çıkarmaya çalışırdı. O, ayartılmaya çalışılan olarak önce biraz duraksardı. Sonra istemez gibi davranır, kadın ısrarından vazgeçinceye kadar da ertelemeye çalışırdı ama asla gerçekten reddetmiş olmazdı. Böyle bir şey yapmak, herkesin mükemmeli oynadığı karmaşık bir dansa atılan yanlış bir adım gibi olurdu. Affedilemeyecek şekilde kaba.

Bütün bunlara rağmen, Nicki cevap vermeden önce biraz bekledi, aklı istemese de, bedeni, onun önerisine uygun cevabı vermesini umuyordu. Kafasını salladı ve bu dansa ilk adımı attı: duraksamak. "Belki de uyumalıyım, cherie. Zor bir hafta geçirdim ve iki gündür ayaktayım."

"Tabiki beni reddetmiyorsun, değil mi, sevgilim?" diye sordu sevimlice somurturken.

Nicki ortaya bahane sürdü. "Partin ne olacak?"

"Seninle olmayı tercih ederim.Seni aylardır görmedim, ve ayrıca, parti bensiz de devam eder.Hizmetçilerim mükemmel olarak eğitildi."

"Ama misafirlerin değil," diye belirtti Nicki. Kadın hala tatlı sözlerle kandırmaya çalıştığından, o da vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Bizim ayrıldığımızı farketmezler."

"Bana verdiğin yatak odası anneninkinin yanında."

"Geçen sefer yaptığın gibi yatağı kırsan bile bizi duymaz. Duvar gibi sağır." Nicki ertelemeye çalışma sahnesiyle devam etmek üzereydi, ancak bu eski oyundaki sırasını sergileyemeden, Valerie ritüeli hızlandırıp doğrudan baştan çıkarmaya geçince şaşırdı. Parmak uçlarında kalkıp, ateşli bir şekilde onu öpmeye başladı. Elleri okşarcasına adamın göğsünde aşağı yukarı kayıyordu ve ayrılmış dudakları dilini davet ediyordu.

Nicki otomatikman elini kadının beline koydu ve bu baştan çıkartma oyununa itaat etti. Ancak bu öpüşmeye karşılıktan çok, nezaketen yapılmış bir hareketti. Kadının eli pantolonunun kemerine doğru giderken,kolunu çekti ve geri çekildi. Bütün bu saçmalıklardan bıkmıştı. "Bu gece olmaz." dedi kesin bir sesle.

Kadının gözleri, affedilemez bir şekilde kuralı bozduğu için onu suçluyordu. Sesini yumuşattı, omuzlarından tutup arkasını döndürdü ve yoluna göndermeden önce sevecenlikle sırtını okşadı. "Konuklarına geri dön, cherie." derken bir sigara almak için çoktan elini cebine atmıştı, kibar bir şekilde ekledi, "Daha uygun bir zamanda seni takip ederim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Büyük labirente yalnız olmadığını farketmeyen Julianna, annesinin geri dönmeyeceğinden emin oluncaya kadar gerilmiş bir halde bekledi. Sonra rahatladı ve saklandığı yerden çıktı.

Önündeki birkaç saat için en iyi saklanma yeri labirent olduğundan, sola döndü ve ortasında taş bir bankın bulunduğu çimenlik alana açılan yola girdi.

Suratını asarak, durumunu düşündü, içinde bulunduğu bu küçük düşürücü tuzaktan kurtulacak bir yol aradı. Ama biliyordu ki, annesinin Julianna'yı *gerçekten önemli* biriyle evli görme takıntısından – şimdi bunun için fırsatı da varken – kurtuluş yoktu. Şimdiye kadar bu amacı başarmasını önleyen tek şey, Londra'da geçirdiği birkaç hafta boyunca, *gerçekten önemli* kişilerden hiçbir *nitelikli* talibin olmamasıydı.

Maalesef, Londra'yı terkedip buraya gelmeden hemen önce, annesi zorla da olsa bir teklif almayı başarmıştı. Solgun tenine giydiği cafcıflı kıyafetleri, Julianna'nın korsajına yiyecek gibi bakan pörtlek ela gözleri ve

ölü japon balıklarını andıran dudaklarıyla Sir Francis Bellhaven'dan. Bütün hayatını bırak, bütün bir akşam onunla beraber olma fikri bile dayanılmazdı. Tiksindirici, korkutucu.

Bu konuda söz hakkı yoktu. Ama gerçekten birini seçmek isteseydi, annesinin getirdiği talip adaylarından saklanmak, yapması gereken son şey olurdu. Bunu biliyordu, ama yine de baloya geri dönemedi. Bir koca istemiyordu bile. Çoktan 18 yaşına gelmişti ve hayatı için başka hayalleri, başka planları vardı. Ancak annesininkilere uymuyordu ve gerçekleşmeyecekti. Asla. Onu asıl sinirlendiren, annesinin Julianna'nın menfaatleri doğrultusunda davrandığına ve onun için en iyisini bildiğine gerçekten inanmasıydı.

Ay bulutların ardından çıktı, ve Julianna bardağındaki içkiye baktı. Babası biraz brendinin kimseye zarar vermeyeceğini söylerdi, hazımsızlığı giderir, keyifsizliği geçirirdi. Julianna bir an duraksadı, sonra içindeki isyan ve umutsuzluk duygularıyla, son teoriyi test etmeye karar verdi. Bardağı kaldırdı, kokuyla yanan burnunu kapatıp, başını hafifçe arkaya yatırdı ve üç büyük yudum aldı. Bardağı indirdi, ürperdi ve zorlukla nefes aldı. Ve büyük bir mutluluk patlamasını bekledi. Önce saniyeler sonra bir dakika geçti. Hiçbir şey olmadı. Tek hissettiği dizlerindeki güçsüzlük ve nedensiz yere gözlerinden akan gözyaşlarını engellemekteki çaresizliği oldu.

Dayanıksız dalları dikkate alarak,taş banka doğru yürüdü ve oturdu. O gece banka başkaları da oturmuştu, çünkü yarısı içki dolu bir bardak bankın üstünde dururken, boş olan birkaç tanesi de alta atılmıştı. Biran duraksadıktan sonra brendiden bir yudum daha aldı ve gözlerini bardağa dikti, ayışığının yansıdığı içkisini hafifçe sallarken, bir yandan da içinde bulunduğu kötü durumu düşünüyordu.

Büyükannesinin hala hayatta olmasını ne de isterdi! Büyükannesi, annesinin Julianna için mükemmel evliliği ayarlama takıntısına son verirdi. Julianna'nın evlenmeye zorlanmasından duyduğu rahatsızlığı anlardı. Bütün dünyada, Julianna'yı anlayan tek kişi babasının asil annesiydi. Onun arkadaşı, öğretmeni, akıl hocası olmuştu.

Julianna onun dizlerinde dünyayı, insanları öğrenmiş, kendi başına düşünmesi ve ne kadar abes ya da acayip olursa olsun düşündüklerini söylemesi teşvik edilmişti. Büyükannesi her zaman ona eşitiymiş gibi davranmış, Tanrı'nın dünyayı yaratma amacından, insanlığın efsanelerine kadar bütün düşüncelerini paylaşmıştı.

Büyükanne Skeffington, evliliğin bir kadının rüyalarına cevap olduğuna ve erkeklerin kadınlardan daha zeki olduğuna inanmazdı! "Örneğin benim kocamı düşün," demişti aksi bir gülümsemeye, "Huzur içinde yatsın. Büyükbabanı tanımadın ama düşünmesini sağlayacak bir beyni var idiyse de ben bunun kanıtını hiç görmedim. Diğer bütün ataları gibi ne hesap yapabilir ne de zeki bir cümle yazabilirdi, bir bebekten daha az sağduyusu vardı."

Büyükannesinin ölmüş kocası ve kendi büyükbabası hakkında yapılan bu saygısız yorumla afallamıştı. "Gerçekten mi?" dedi.

Büyükannesi kesin bir şekilde onayladı. "Skeffington erkekleri her zaman böyleydi – yaratıcı olmayan, tembel kalın kafalılar, hem de hepsi."

"Ama tabiki babamın öyle olduğunu söylemiyorsun değil mi?" diye karşı çıktı sadakatle. "O senin yaşayan tek çocuğun."

"Babanı kalın kafalı olarak tanımlamazdım," dedi büyükannesi tereddütsüz. "Onu ahmak olarak tanımlardım!"

Julianna bu düşünce karşısında dehşetli bir kıkırdamayı bastırdı, ama

uygun bir savunma için kendini toplayamadan büyükannesi devam etti: “Diğer yandan, Skeffington kadınlarının damarlarında, zeka ve beceriklilik daha sık ortaya çıkar. Araştırırsan, zeka ve azimleri sayesinde hayatta kalanların erkekler değil kadınlar olduğunu keşfedersin. Kaba kuvvetleri hariç erkekler kadınlardan üstün değildir.”

Julianna kararsız gibi gözüktüğünde, büyükannesi kendini beğenmişçesine ekledi, “Eğer geçen hafta sana verdiğim kitabı okursan, kadınların her zaman erkeklere boyun eğmemiş olduğunu anlarsın. Çünkü eski zamanlarda güç ve saygıya sahiptik. Tanrıçaydık, kahindik, şifacıydık. Evrenin sırları zihnimizde ve yaşamın hediyesi bedenlerimizdeydi. Şimdinin aksine eşlerimizi kendimiz seçerdik. Erkekler bizim nasihatlerimizi ister, ayaklarımıza kapanır ve bizim gücümüze gıpta ederdi. Çünkü onlardan her şekilde üstündük. Bunu biz biliyorduk ve onlar da biliyordu.”

Büyükannesi bu sarsıcı bilgiler karşısında tepkisini ölçmek için onu incelediğinde, “Eğer gerçekten daha zeki ve daha yetenekli olan biz idiysek,” dedi Julianna, “nasıl oldu da bu kadar güç ve saygıyı kaybedip erkeklere boyun eğmemizi engelleyemedik?”

“Kendi güvenliğimiz için onların kaba kuvvetine ihtiyacımız olduğuna bizi ikna ettiler,” dedi küçümseme ve hınç dolu bir sesle. “Ayrıcalık ve haklarımızı alarak bizi korudular.Oyuna getirdiler.”

Julianna bu mantıkta bir hata buldu ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Öyleyse,” dedi bir süre sonra, “senin düşündüğün kadar aptal olamazlar. Çok zeki olmaları gerekirdi, değil mi?”

Kısa bir an boyunca büyükannesi ters ters baktı, sonra da onaylayıcı bir kahkahayla gülmeye başladı. “İyi tespit canım.Bunu bir kenara yaz ki

ileride kontrol edebilesin. Belki de erkeklerin şeytani oyunlarla yüzyıllardır kadınları nasıl kandırdıklarıyla ilgili bir kitap yazarsın. Umarım, seni sadece güzelliğin için isteyen ve tek görevinin çocuk doğurup, kocanın isteklerini yerine getirmek olduğunu düşünen cahil bir eş için zekânı ve yeteneğini harcamazsın. Bir fark yaratabilirsin Julianna. Yapabileceğini biliyorum.”

Sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksadı ve sonra “Bu bizi, seninle konuşmak istediğim başka bir konuya getiriyor. Bunun için iyi bir zaman gibi.” dedi.

Büyükanne Skeffington ayağa kalktı ve oturma odasının karşı duvarındaki şömineye doğru ilerledi, ilerleyen yaşından dolayı hareketleri yavaştı. Her daim yeşil kalan bitkilerin olduğu şömine rafına bir elini dayayarak eğildi, ateşi canlandırmaya çalıştı.

“Bildiğin gibi, bir oğul ve bir koca kaybettim. Çok uzun yaşadım ve bu dünyadaki günlerimin sonu için tamamen hazırım. Her zaman seninle olamasam da, senin için bir şey bırakarak bunu telafi etmek istiyorum... Kullanman için bir miras. Çok fazla bir şey değil.”

Büyükannesinin ölümü konusu daha önce hiç konuşulmamıştı ve onu kaybetmenin düşüncesi bile Julianna’nın göğsünü daralttı.

“Dediğim gibi, fazla bir şey değil ancak sen her zaman çok idareli olduğundan, hayat tecrübesi kazanıp yazma yeteneğini geliştirirken, Londra’da birkaç yıl sade bir hayat yaşamam için yeter.”

Julianna büyükannesinin olmadığı bir hayatı düşünemedi. Londra’da yaşamak gibi bir isteği yoktu ve ünlü bir yazar olması hakkındaki ortak hayalleri asla gerçekleşmeyecek bir fanteziydi. Duygusal bir patlamanın yaşlı kadını gücendireceğinden korktu, büyükannesinin favori koltuğunun önündeki taburesinde sessizce oturmaya çalıştı. İçinde duyguları taşmak

üzereyken, dıştan kontrollü ve sakince kitabını okuyormuş gibi davranmaya devam etti. “Seninle ilgili planlarım için bir şey demeyecek misin, çocuğum? Mutluluktan yerinde duramamanı görmeyi tercih ederdim. Sana bu küçük mirası bırakmak için yaptığım tasarruflara karşılık, biraz da olsa sevinç gösterisi uygun olurdu.”

Onu kızkırttığını biliyordu, ya esprili bir karşılık ya da duygusuz bir konuşma için onu kızdırmaya çalışıyordu. Yıllar süren deneyimlerden sonra, Julianna ikisini de yapmakta ustaydı. Ama büyükannesinin ölümü hakkında sakince konuşmak veya şaka yapabilmekten acizdi. Dahası büyükannesinin hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden, onu sonsuza kadar terk edeceğinden bahsetmesine kıılmıştı.

“Pek minnettar gözükmeyi söylemeliyim.”

Julianna başını kaldırdı, gözyaşları yüzünden menekşe rengi gözleri parlıyordu. “Hiç de minnettar değilim, Büyükanne, ne de bu konuyu şimdi konuşmak istiyorum. Neredeyse Noel’deyiz, mutlu olunması gereken bir zaman...”

“Ölüm hayatın bir gerçeği,” diye belirtti büyükannesi açıkça. “Ondan korkmak beyhude.”

“Ama sen benim her şeyimsin,” diye haykırdı Julianna kendini durduramadan. “Ve... ve senin olmadığın bir hayatı istemiyorum. Sen... sen ise para hakkında ölümünün mükafatıymış gibi konuşuyorsun.”

“Benim soğuk ve duygusuz olduğumu mu düşünüyorsun, Julianna?”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

Bu onların ilk şiddetli kavgasıydı ve Julianna bundan nefret etti.

Büyükannesi konuşmadan önce bir süre dikkatle ona baktı ve “Bu dünyadan ayrılınca neyi özleyeceğim biliyor musun?” diye sordu.

“Hiçbir şeyi, besbelli.”

“Bir şeyi, yalnızca bir şeyi özleyeceğim.” Julianna ne olduğunu sormadığı için kendisi söyledi: “Seni özleyeceğim.”

Cevaba karşılık duygusuz ses tonu ve ifadesiz yüzü, Julianna’nın şüpheyle ona bakmasına neden oldu.

“Senin şakalarını, sırdaşlığını ve Tanrı vergisi zekanla her şeye çözüm bulduğunu görmeyi. Özellikle, her gün yazdıklarını okumayı özleyeceğim. Sen benim yaşamımdaki tek güzel şey oldun.”

Konuşmasını bitirdiğinde, ilerledi ve soğuk elini Julianna’nın yanağına koydu. Gözlerinden süzülen yaşları sildi. “Kafa dengiyiz, sen ve ben. Daha erken doğmuş olsaydın, can dostu olurduk.”

“Biz zaten arkadaşız,” dedi Julianna fısıldayarak. Elini, büyükannesinin elinin üzerine koydu. “Daima arkadaş kalacağız! Sen gittiğinde... gittiğinde, içimi yine sana döneceğim ve sadece uzaklara gitmişsin gibi sana yazmaya devam edeceğim!”

“Ne kadar eğlendirici bir fikir,” diye takıldı büyükannesi. “Ve onları da bana mı postalayacaksın?”

“Tabiki hayır, ama sen yine de yazdıklarımı bileceksin.”

“Bunu düşünmene neden olan ne?” diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

“Çünkü seni pedere, mahşer gününe kadar insanların yalan söylemesine izin verip, Tanrı’nın pinekleyeceğini farzetmenin, mantığa aykırı olduğunu söylerken duydum. Sen her zaman, ne ekersek onu biçmemiz gerektiğini konusunda bizi uyardın ve Tanrının ise büyük olasılıkla, biçtiklerimizden öğrendiklerimizle ilgilendiğini söyledi.”

“Pederinkilerden çok benim teolojik düşüncelerime güvenmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum,canım. Ben öldükten sonra, okuyabilecek

canlı birine yazmaktansa, yeteneğini bana yazarak harcamanı istemem.”

“Vaktimi almayacaktır,” dedi Julianna gülümseyerek. Bu saçma konu üzerinde tartışmak neşesini yerine getirmişti. “Sana mektup yazarsam, nerede olursan ol onları okumak için bir yol bulacağına inancım tam.”

“Mistik güçlere sahip olduğumu mu sanıyorsun?”

“Hayır,” diye takıldı Julianna, “çünkü imlâmı düzeltmeden duramazsın!”

“Küstah kız,” dedi yaşlı kadın gücenik bir edayla, ancak yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Parmakları Julianna’nınkilerle birleşti ve sevecen bir edayla elini sıktı.

Ertesi yıl, Noel arifesinde, büyükannesi Julianna’nın elini son bir kez tutarken öldü. “Sana yazacağım, Büyükanne.” dedi ağlayarak, büyükannesinin gözleri sonsuza kadar kapanırken. “ Benim mektuplarımı beklemeyi unutma. *Unutma.*”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Takip eden günlerde, Julianna büyükannesine düzinelerce mektup yazdı. Yalnız geçen bir ay diğerini takip ederken, tekdüze hayatındaki tek kıymetli şey yazmaktı. Yaşamı, Blintonfield'in sakin küçük köyünden ibaret olmaya devam etti. Zamanını, okumak ve on sekiz yaşına geldiğinde alacağı mirasla, Londra'ya gitme hayalleriyle doldurdu. Orada yazıları konusunda çalışırken, ilginç insanlarla tanışacak ve müzeleri ziyaret edecekti. Birkaç çalışmasını sattığında da iki erkek kardeşini Londra'ya daha sık getirecek, böylece onların bilgi dağarcığı genişlerken, küçük köylerinin ötesindeki dünyanın harikalarını paylaşacaklardı.

Bu hayallerini annesiyle paylaşmaya çalıştığı birkaç girişimden sonra, Julianna hiçbir şey söylememenin daha akıllıca olduğunu fark etti. Bütün bu fikirler annesini dehşete düşürmüştü ve kızdırmıştı. "Bu düşünülemez bile, canım. Saygın, evlenmemiş genç hanımlar yalnız yaşayamaz, özellikle de Londra'da. İtibarını mahveder, tamamen mahveder!" Bundan sonra da, bir daha kitap ve yazmaktan bahsedilmesini istemedi.

Leydi Skeffington'un okuma merakı, sosyetenin neler yaptığını düzenli olarak takip ettiği, günlük gazetelerdeki cemiyet haberleriyle sınırlıydı. Julianna'nın tarih ve felsefeye olan merakıyla, yazar olma arzusunu, kendi başına Londra'da yaşama fikri kadar dehşet verici buluyordu. "Beyefendiler fazla akıllı kadınlardan hoşlanmazlar, canım," diye uyarıyordu sık sık. "Tam bir kitap kurdusun. Bütün bu saçmalıkları kendine saklamazsan, nitelikli bir beyefendiden evlilik teklifi alma şansın yok olur!"

Maskeli balodan birkaç ay öncesine kadar, Londra'da bir sezon geçirme ihtimali bile konuşulmamıştı.

Julianna'nın babası baronet olmasına rağmen, ataları ünvanla birlikte gelen aile servetini uzun zaman önce harcıyıp bitirmişti. Babasına kalan tek miras, hayatın bütün zorluklarını görmezden gelmesini sağlayan sıcakkanlı ve uysal bir tabiat ile içkilere karşı düşkünlüğü olmuştu. Doğduğu küçük köyü bırakın, favori koltuğundan bile ayrılma arzusunda değildi. Buna rağmen, karısının kızlarıyla ilgili hırslarının karşısında dayanamamıştı. Julianna da öyle.

Mirasını aldıktan üç hafta sonra, Londra gazetelerinde pansiyon ilanlarına bakarken, annesi bütün aileyi heyecanlı bir sesle misafir odasına çağırdı. "Julianna," dedi bağırarak, "baban ve benim sana söylecek çok güzel bir haberimiz var!" Hala gazetesini okumakta olan kocasına bakmak için duraksadı. "Değil mi, John?"

Babası kafasını kaldırmadan, "Evet, sevgilim," diye homurdandı.

Son kurabiye için tartışan oğullarına uyarıcı bir bakış attıktan sonra, kendinden hoşnut bir şekilde ellerini kavuşturdu ve gözlerini Julianna'ya çevirdi. "Her şey ayarlandı!" diye bağırdı. "Londra'nın saygın bir mahallesindeki, küçük bir evin sahibinden mektup aldım. Sezonun geri kalanı

Westmoreland Dynasty Serisi 4

boyunca evini kiralamak için teklif ettiğim cüzi miktarı kabul etmiş! Diğer her şey ayarlandı ve bir miktar para ödendi. Şaperonluk yapması ve çocuklara bakması için Bayan Sheridan Bromleigh'ı tuttum. Bayan Bromleigh Amerikalı. İngiliz bir hizmetçinin yüksek ücretini karşılayamadığımızdan elimizdekiyle yetinmeliyiz.

"Tanrım, kıyafetlerin çok pahalı ama papazın karısı, tuttuğum terzinin işinin ehli olduğu konusunda bana garanti verdi. Yine de, sosyetedeki genç kızların giydiği türden karmaşık dizaynları yapabilecek yeterlilikte değil. Diğer yandan, pek azı sendeki güzelliğe sahip, böylece bu sorun da çözülür. Yakında, sana yakışan kıyafetler giyeceksin ve herkes tarafından kıskanılacaksın! Mücevherlerin, kürklerin, arabaların ve emrine amade hizmetçilerin olacak..."

Londra'da kalacak ucuz bir yerden bahsedilince, Julianna kısa bir an sevinç patlaması yaşamıştı. Ancak yeni kıyafetler ve hizmetçi ne onun ne de ailesinin bütçesine göreymiş. "Anlamıyorum anne. Ne oluyor?" diye sordu. Bilmediği bir akrabaları ölüp onlara miras mı bırakmıştı?

"Olan şu, senin küçük mirasını daha önemli bir şey için kullandım - ve bu harcamadan mükemmel bir kazanç sağlayacağız, eminim."

Julianna'nın ağzı sessiz bir itiraz cıglığı için açıldı ama nutku tutuldu, bir an konuşamadı - Leydi Skeffington bunu heyecan belirtisi olarak aldı.

"Evet, hepsi doğru! Sezon için Londra'ya gidiyorsun! Araya doğru insanları sokmayı başardık. Oradayken, uygun bir beyefendiden mükemmel bir teklif alacağına dair sana güveniyorum. Belki de, büyük bir serveti olduğu söylenen Langford Kontu olur. Yahut anne tarafından İskoç bir akrabasının ünvanını miras almak üzere olan, İngiltere'nin ve Fransa'nın en zengin adamı Nicholas DuVille! Farklı kaynaklardan duyduğuma göre

Langford Kontu ve Glenmore Kontu - bu, DuVille'in gelecekteki ünvanı - Avrupa'daki en cazip bekarlarmış! Küçük Julianna Skeffington bu adamlardan birini ele geçirdiğinde, sosyetedekilerin nasıl hasetinden çatlayacağını düşün."

Julianna hayallerinin kırılıp binlerce parçaya bölünmesinin sesini neredeyse duydu. "Ben koca istemiyorum!" diye haykırdı. "Gezmek, öğrenmek, yazı yazmak istiyorum, Anne. Gerçekten. Belki bir gün roman yazabilirim - Büyükkannem yetenekli olduğumu söylerdi. Hayır, gülme, lütfen. Parayı geri almalısın, geri almalısın!"

"Aptal kız, yapabilsem bile parayı geri alamam, ki yapmayacağım. Bir kadın için tek gelecek, evliliktir. Kibar toplumun nasıl yaşadığını görünce, büyükkannenin kafana doldurduğu saçmalıkları unutacaksın. Şimdi," diye devam etti neşeyle, "Londra'dayken, seni asil beyefendilerle tanıştıracığıma güvenebilirsin. Tüccar sınıfından değiliz, biliyorsun - her şeye rağmen, baban bir baron. Sosyete sezon için Londra'ya geldiğimizi fark edince, bütün önemli olaylara biz de davetli olacağız. Erkekler seni görecektir ve hayran kalacak. Kısa zamanda taliplerin kapımızda sıra olmaya başlayacak. Göreceksin."

Küçük bir ihtimal, gitmeyi reddedebilirdi ancak bundan kurtulmasının yolu yoktu ve Julianna da gitti.

Londra'dayken, annesi her gün, sosyetenin alışveriş ettiği dükkanları gözden geçirmeleri konusunda ısrar etti. Her öğleden sonrası, sosyetenin olduğu Londra parklarında dolaşıyorlardı.

Ama hiçbir şey Leydi Skeffington'un planladığı gibi gitmedi. Bütün umutlarına ve beklentilerine karşın, asil zümresi, kocasının baron olduğunu öğrenince, onları bağrına basmadı. Ne Bond Caddesi'ndeki heveslice

konuşma çabalarına ne de Hyde Park'taki yavaşmalarına karşılık verdiler. Toplantılarına davet etmek ya da sabah ziyaretlerine çağırmak yerine annesini gördüklerinde yollarını değiştirdiler.

Annesi bu küçümseyici davranışların farkında değilken, Julianna ikisine de yetecek kadar aşağılanmış hissediyordu. Annesinin daha çok kendisini küçük düşürdüğünü bilmesine rağmen, bu durum onu o kadar utandırıyorduki, evlerine dönene kadar insanların gözlerine güçlkle bakabiliyordu.

Her şeye karşın, Londra'yı ziyaretine tamamen kayıp gözüyle bakmıyordu. Annesinin Sezon boyunca işe aldığı eşlikçisi Sheridan Bromleigh, Julianna'nın konuşup, sırlarını paylaşabileceği güvenilir ve eğlenceli biri olduğunu kanıtlamıştı. 18 yıllık hayatında ilk defa, mizah anlayışını ve ilgilerini paylaştığı, kendi yaşına yakın bir arkadaşı olmuştu.

Leydi Skeffington, kızı için Langford Kontu'na göz koymuştu ve planlarına göre, sezon sonunda Julianna'yla evleneceklerdi. Yakışıklı kont, bütün Londra'yı şok eden, acele bir törenle Miss Bromleigh ile evlendi. Julianna'nın annesi bu haberi duyduğunda, amonyağını alıp yatak odasına gitti ve bütün gün oraya kapandı. Ne var ki, akşamleyin, İngiltere'nin en güçlü ailelerinden birine dahil olan kontesi şahsen tanımanın avantajlarını fark etmeye başladı.

Tazelenmiş güveni ve enerjisiyle de, tüm umutlarını Nicholas DuVille üzerinde yoğunlaştırdı.

Genelde Julianna, onunla yaşadığı talihsiz karşılaşmayı, ürpermeden düşünemezdi. Ama labirentte oturmuş, elindeki bardağa bakarken, bütün olanlar komik gelmeye başlamıştı.

İçtiği bu berbat tattaki içkinin, her şeyin daha parlak gözükmesini sağladığına karar verdi. Sadece üç yudum bunu başardıysa, bu fevkalade iksirden biraz daha içmesinin, daha fazla yarar sağlayacağını düşünmek mantıklıydı. Deneycilik ruhunda vardı, bu yüzden bardağı kaldırdı ve üç yudum daha aldı. Sadece birkaç saniye gibi gelen bir süreden sonra, daha da iyi hissetti!

Efsanevi Nicholas DuVille ile gülünç karşılaşmasını hatırlayınca kıkırdamasını bastırıp bağırarak “Çok daha iyi,” diye ayı bilgilendirdi. Hyde Park’ta, onların bulunduğu yol ayrımından arabasıyla yavaşça geçmek üzereyken, annesi onu gözetlemişti. Sonra da çaresizliğin verdiği cesaretle, adamın dikkatini çekmek ve bir görüşme ayarlamak için Julianna’yı araba yoluna doğru itmişti. Dengesini kaybeden Julianna, düşmemek için atın dizginlerine sarılmış, hem kızgın atı hem de kızgın sahibini durmak zorunda bırakmıştı. Sarsılmış bir halde titreyerek, dizginleri tutup sinirli atı sakinleştirmeye çalıştı. Hem sürücüden özür dilemek hem de kendi atını sakinleştirmede için azarlamak niyetiyle kafasını kaldırdı ve Nicholas DuVille’i gördü. Kısılmış, değer biçen gözlerdeki buz gibi bakışa rağmen, kemikleri erimiş ve dizleri tutmuyormuş gibi hissetti Julianna.

Siyah saçlı, geniş omuzlu, insanın içine işleyen mavi gözleri ve bir heykeltraş tarafından yontulmuş gibi duran ince dudaklarıyla, dünyanın sunabileceği bütün zevkleri tatmış bir adamın, alaycı ifadesine sahipti. Yeryüzüne düşmüş bir meleğin yüzü ve şeytani mavi gözleriyle Nicholas DuVille, günah kadar tehlikeli ve çekiciydi. Onu etkileyecek bir şey yapmak için ani, çılgınca bir dürtü duydu.

“Eğer ata binmek istiyorsanız, matmazel,” dedi sabırsız bir tonla, “size daha geleneksel bir yöntemi denemenizi önerebilir miyim?”

Julianna herhangi bir tepki ya da cevap veremeden, karşılaşmalarını sağlamak için bütün etik kurallarını yıkmış olan annesi araya girdi. "Sizinle karşılaşmak beklenmedik bir ayrıcalık Lordum." Dedi Leydi Skeffington coşkuyla. Ne adamın uğursuz bakışlarının ne de yolun açılmasını bekleyen diğer arabadakilerin meraklı gözlerinin farkındaydı, "Uzun zamandır sizi kızım ile tanıştırmak..."

"Bunun," diye böldü Nicholas DuVile, "kızınızın önüme çıkıp, atlarımın yolunu kesmesiyle bir alakası olduğunu farzetmeli miyim?"

Julianna, adamın kaba ve küstah olduğuna karar verdi.

Ancak değerlendirmesindeki inkar edilemez doğruluğun utancı ve geç de olsa hala dizginleri tuttuğunu fark etmesiyle, "Hiçbir alakası yok," diye atıldı. Elinde yılan tutuyormuş gibi dizginleri bıraktı ve geri çekildi. Gururunu kurtarmasının başka bir yolu olmadığından, işi küstahlığa vurdu. "Alıştırma yapıyordum." dedi resmi bir şekilde.

Yoluna devam etmek üzere olan adam, bu cevapla duraksadı. Julianna'nın yüzüne ilgiyle bakarken, "Alıştırma?" diye tekrarladı. "Ne için alıştırma yapıyorsunuz?"

Julianna çenesini kaldırdı ve aptaldan çok espritüel biri olarak düşünülmesini umarak, kaba bir sesle cevapladı: "Tabiki haydut olmak için. Daha çiraklık aşamasında olduğumdan, parktaki masum yolcuların önüne atlayıp, atlarının yollarını kesiyorum."

Adama arkasını döndü, annesinin kolunu sıkıca tuttu ve onu oradan uzaklaştırdı. Sonra omzunun üstünden geriye baktı, kibirli ve kasti bir yanlışlıkla ekledi, "İyi günler Mr...Deveraux."

Bu şoke edici sözler karşısında annesinin çıkardığı dehşetli nidayı, arabaki adamdan gelen kahkaha bastırmıştı.

Westmoreland Dynasty Serisi 4

O akşam geç vakitlerde, Leydi Skeffington hala Julianna'ya kızgındı.

“Nasıl bu kadar saygısız olabilirsin!” diye bağırdı. “Nicholas DuVille toplumda sözü geçen biri. Eğer seninle ilgili tek bir küçümseyici söz söylerse, hiçbir önemli kişi seninle ilişki kurmak istemez. Mahvolursun! Mahvolmuş, beni duyuyor musun?” Julianna'nın defalarca özür dilemesine rağmen annesi teselli olmuyordu. Bir elinde amonyağı diğer elinde mendiliyle odada volta atıyordu. “Bugün herkesin görebileceği şekilde Nicholas DuVille seninle ilgilendi. Büyük bir başarı olabilirdi! Bu akşamdan itibaren Sezonun bütün önemli olaylarına davet edilmeye başlayabilirdik ve yarından sonra da, taliplerin kapıda sıra olurdu. Bunun yerine, tek bir kelimeyle bütün umutlarıma son verebilecek Londra'daki tek kişiye saygısızca davrandın.” Gözlerindeki yaşları kuruladı. “Hepsi büyükannenin suçu! Böyle olmayı sana o öğretti. O zalim ihtiyarla bu kadar vakit geçirmene izin verdiğim için kırbaçlanmalıyım. Kimse onun isteklerine karşı gelemezdi, baban bile.”

Yürümeyi kesti ve Julianna'ya doğru döndü. “Gerçek dünyayı büyükannenden daha iyi biliyorum ve sana büyükannenin hiç söylemediği bir şey söyleyeceğim - basit bir gerçek, ama bütün o garip fikirlerinden daha değerli, gerçek şu ki...” İki yanındaki ellerini yumruk yaptı ve kasten sesini titreterek, “*Erkekler kendilerinden daha çok şey bilen kadınlarla birlikte olmak istemez!* Eğer cemiyetin dedikodu çarkı, senin ne kadar kitap düşkünü olduğunu keşfederse mahvolursun! Hiçbir soylu erkek seni istemez! Mah... vo... lur... sun!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kadınsı bir kahkaha, Julianna'nın düşüncelerini baloya döndürdü ve yetişkinlerin yaramaz çocuklar gibi davranmasının seslerini dinledi. Bu gece burada kaç kadının itibarının *tamamen mahvolduğunu* düşündü. Annesinin sık sık verdiği öğütlere göre mahvolmanın sayısız yolu vardı ancak iki türlüydü. Kadınların tek başına yaptığı hatalar; çok kültürlü, çok zeki, kitaplara çok düşkün gözükme veya konuşkan olmak, iyi bir evlilik yapma şansını *yok ederdi*. Ama bu hataya bir erkeğin karışması, *tamamen* mahvolmayla, itibarının *lekelenmesiyle* sonuçlanırdı, çünkü herhangi bir evlilik ihtimalini ortadan kaldırırdı.

Tamamen mahvolmaya yol açacak sayısız nedeni düşünürken, hepsinin saçma olduğuna karar verdi.

Bir kadın, bir erkekle odada yalnız kalarak veya ona ilgi göstermesine izin vererek, hatta onunla üç kere dans ederek bile *lekelenebilirdi*.

Julianna bütün bunları düşünürken, bir kadının evlilik yapma şansını ortadan kaldıracak sayısız hatadan birini yapmış olsaydı, şimdiki halinden

Westmoreland Dynasty Serisi 4

daha iyi durumda olabileceğini fark etti. Aniden aklına gelen bu fikirle anladığı, *tamamen* mahvolsaydı, Sir Francis Belhaven'le yapılacak iğrenç bir evliliği düşünmek zorunda kalmayacaktı!

Onu aklına getirmek, kısa süreli mutluluğunu yok etti ve gözlerine dolan yaşlardan ayın görüntüsü titredi. Mendiline uzandı ancak bir mendili olmadığını hatırlayıp burnunu çekti. Hızla kaybolan neşesini yerine getirmek için içkisinden başka bir yudum daha aldı.

Birkaç dakika sonra sigarasını bitirmişti. Hala Valerie'nin onu bıraktığı yerde duruyordu. Sola dönüp, eve ve odasına ulaştıracak yola gelene kadar, labirentin iç tarafına yürümektense bahçeye geri dönmesini sağlayak sağ tarafa döndü.

Çok yorgundu ve yatak odasında kocaman, rahat bir yatak vardı. Annesi, Londra'dan gelirken buraya uğrayıp Valerie'nin annesine selamlarını iletmesini özellikle istemese buraya hiç gelmezdi. Babasının mektubuna göre annesinin sağlığı aniden kötüleşmişti ve Nicki ne kadar küçük olursa olsun annesini hayal kırıklığına uğratacak veya üzecek bir şey yapmak istemiyordu. Labirentten çıkarıp bahçeye ulaştıracak kıvrımlı yol boyunca yürüdü, bir evlat olarak sorumluluklarını yerine getirmeye hazırdı.

ALTINCI BÖLÜM

Julianna tamamen mahvolmanın, Sir Francis'in teklifini geri çekmesini sağlayacağından emindi, ancak itibarını mahvettiği için ailesi tarafından reddedilirse nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Tekrar burnunu çekti, başını eğip gözlerini sımsıkı kapadı ve son çare olarak dua etmeye karar verdi. İtibarını zedeleyecek bir yol bulmasına yardım etmesi için büyükannesinden yardım istedi. Daha büyük bir güce başvurmanın akıllıca olabileceğini düşünüp, dileğini doğrudan Tanrı'ya ilettili. Ancak Julianna'nın bu kötü durumundan haberdar değilse, Tanrı'nın böyle bir isteği onaylamayabileceği aklına geldi. Burnunu yeniden çekti, gözlerini daha sıkı kapattı ve neden lekelenmek istediğini Tanrı'ya açıklamaya başladı. Göz yaşları içinde yutkunarak, Sir Francis Belhaven'la evlilik kısmını anlatmaya geçmişken, karanlığın içinden bir sesin konuştuğunu duydu. Güçlü ve sempatiyle dolu derin bir erkek sesi: "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Zifiri karanlıkta kim olduğu belli olmayan adama gözlerini dikip bakarken, şok hissi dalgalar halinde ayaklarından hızla atan kalbine, sonra

da boğazına sıçradı.

Adam ona doğru ilerlemeye başladı ve solgun ay ışığına ulaşmadan hemen önce durdu. Yüzü gölgede kaldığından yüz hatları seçilemiyordu. Yavaşca elini kaldırdı ve hiç rüzgar olmamasına rağmen beyaz bir şey, adamın parmak uçlarından havada süzölmeye başladı.

Şoktan ve brendiden başı dönerken, adamın tuttuğı şeyin ona doğru dalgalandığını fark etti. Uzattığı eline ulaşmak için tereddütle ilerledi. Eline alınca bunun yumuşak ve zarif bir mendil olduğunu anladı. Gözlerini ve burnunu silerken adama hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim." dedi kibarca.

Mendili ne yapması gerektiğinden emin değildi bu yüzden adama geri uzattı.

"Sende kalabilir."

Julianna elini hızla geri çekti ve kalbinin üstüne koydu. "Teşekkür ederim."

"Ayrılmadan önce sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gitmeyin! Lütfen! Evet yapabileceğiniz bir şey var ama önce açıklamak istiyorum."

Julianna iki şeyi fark etmeden önce, neden lekelenmek için dua ettiğini Tanrıya anlatmak üzereydi. İlki, açıkça dualarının karşılığı gibi gözükten hafif aksanlı bu ilahi varlık, bir Fransız. Sonraki ise, adamı saklayan karanlığa gözlerinin alışmasıyla fark ettiğı, ilahiden çok şeytani bir etki bırakan küçük bir detay. Lekelenmek için dua ettiğine göre, *yanlış* taraftaki mistik bir varlığın, dualarının cevabı olarak onu ziyaret etmediğine emin olması gerekiyor gibiydi.

Brendinin sersemletici etkisine karşı mücadele ederek, ihtiyatlı bir

Westmoreland Dynasty Serisi 4

bakışla adamın yüzünü araştırdı. Sesine yapabildiği kadar saygılı bir ton katarak, "Lütfen senin... senin güvenilirliğini ya da... ya da moda zevkini sorguladığımı sanma," diye başladı, "ama siyah yerine beyaz giymen gerekmez miydi?"

Yarım maskesinden görülen gözleri, bu küstah öneriyle kısıldı ve Julianna, bir yıldırımla çarpılmaya hazırlandı ancak adamın ses tonu yumuşaktı. "Erkekler için alışılmış olan renk siyahtır. Burada beyaz renkli kıyafetler içinde bulunsaydım, çok fazla dikkat çekerdim ve insanlar kim olduğumu araştırmaya başlardı. Önce boyuma sonra da diğer özelliklerime bakıp, kimliğimi tahmin etmeye çalışırlardı. Eğer başarılılarsa da hem gizemimi hem de bu tür gecelerde yapılması beklenen davranışları yapma özgürlüğümü kaybederdim."

"Anlıyorum," dedi Julianna kibarca ama yeterince emin olamamıştı. "Sanırım bu düşündüğüm kadar olağanüstü bir şey değil."

Nicki şimdiye kadarki konuşmalarının biraz 'olağanüstü' olduğunu düşünüyordu. Onu ilk gördüğünde ağlıyordu. Sadece birkaç dakika içinde yüz ifadesi önce şok, sonra da utanç, şaşkınlık, korku, şüphe ve şimdi de kararsızlık duyguları arasında değişmişti. Kendisinden ne istediğini söylemesi için cesaretini toplamasını beklerken, ondaki hiçbir şeyin sıradan olmadığını farketti. Kafasını hareket ettirdiğinde ay ışığı sarı saçlarında gümüşü parıltılara yol açıyordu. Büyük gözleri gerçekten lavanta mavisiymiş gibi gözüküyordu. Özenle şekillendirilmiş yüzü, pürüzsüz cildi, kavisli kaşları ve sevimli ağızla tamamlanmıştı. Onunki ince bir güzellikti, ilk bakışta kolayca gözden kaçabilirdi. Ateşli bakışlar veya egzotik bir görünüş yerine yüz ifadesindeki saflık ve o büyük gözlerdeki dürüstlükten geliyordu güzelliği. Yaşını tahmin edemedi ama çok genç gözüküyordu.

Emin olamasa da ona uymayan bir şeyler var gibi geldi.

Julianna derin bir nefes çekti ve düşüncelerini asıl meseleye odaklamaya çalıştı. Adam kızın sessizliği üzerine tek kaşını kaldırdı.

“Sizin için de mahsuru yoksa,” dedi çok, çok kibar bir sesle, “maskenizi çıkarıp yüzünüzü gösterir misiniz?”

Kızın biraz sersem olabileceğinden şüphelenip, “Benden isteyeceğin iyilik bu muydu?” diye sordu.

“Hayır, ama yüzünüzü görene kadar bunu söyleyemem.” Adam herhangi bir hareket yapmayınca da titrek, umutsuz bir sesle yalvardı. “Çok önemli!”

Nicki biraz duraksadı, sonra da sadece merakı yüzünden bu isteğe uymaya karar verdi. Maskesini çıkardı, hatta ona daha iyi bir görüş sağlamak için aydınlığa çıktı. Sonra da tepki göstermesini bekledi.

Bir tepki aldı.

Eliyle ağzını kapadı, gözleri çay tabağı kadar büyümüştü. Nicki kızın bayılacağını düşünüp ona doğru adım attı, ancak aniden duyulan kahkahasının sesi üzerine yarı yolda durdu. Bunu büyük bir neşe patlaması izledi. Taş banka oturup yüzünü elleriyle kapatırken, bütün vücudu kahkahalarla sarsılıyordu. Doğru gördüğünden emin olmak için iki kere parmaklarının arasından gizlice baktı ve her seferinde de adamın görüntüsü daha fazla gülmesine yol açtı.

Büyük bir çabayla, kendine hakim olup yüzünü ona doğru kaldırdı, bütün İngiltere’de onun kalbini küt küt attırabilen tek yüze inanamayarak bakarken, gözleri neşeyle parlıyordu. Şimdi ilk şoku atlatırken, o yüz, geçen baharda ona yaptığı aynı etkiyi yapmaya başlamıştı. Ama bu sefer bir farklılık vardı. Bu sefer heykeltraşın elinden çıkma dudaklarında küçük bir

gülümseme vardı ve gözleri soğuk değildi, yalnızca... şüpheliydi. Her şeyden öte, yüzü düşüncelerini belli etmiyordu ama kesinlikle ilgiliydi.

Neşesini yerine getirip, kendine güvenini tazelemeye yetecek kadar umutlandırıcıydı bu ifade. Birkaç dakika önce doğru kararı verdiğinden emin oldu. Lekelenmek için dua etmişti ve bu, Avrupa'nın en çok istenilen bekarı Nicholas DuVille'nin ellerinde olacaktı! Bu her şeyi daha da iyi yapıyordu. İtibarını yok ederek, Sir Francis'den kurtulmak için kendini feda etmesinin karşılığında, çok değerli anılara sahip olacaktı. "Öyle görünmesine rağmen deli değilim," diye başladı, "ve sizden bir iyilik istiyorum."

Nicki kendi yoluna gitmesi gerektiğini biliyordu, ama baloya dönme fikriyle o kadar sıkılmıştı ki, kızın bulaşıcı neşesi ve hayrette bırakan davranışları tuhaf biçimde onu esir almıştı. "Sizin için tam olarak neyi yapmamı istiyorsunuz?"

"Söylemesi biraz zor," dedi. Her ne içiyorsa ona uzanırken kızı izledi. Sanki cesaret vermesine ihtiyacı varmış gibi bir yudum aldı ve dürüstçe bakan o büyük gözlerini onunkilerle birleştirdi. "Aslında çok zor," diye düzeltti.

Gülümsemesini bastırıp, başıyla küçük bir reverans yapan Nicki, "Gördüğünüz gibi," diye cevapladı. "Tamamen hizmetinizdeyim."

"Umarım sizden ne istediğimi duyduğunuzda da hala böyle hissedersiniz," diye mırıldandı endişeyle.

"Ne yapabilirim?"

"Beni lekelemenizi istiyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

O ana kadar, şu anki dili tutulmuş hali şöyle dursun, bir kadının söyleyeceği hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağına dair, küçük bir servete bahse girebilirdi Nicki. "Pardon?" demeyi başardı sonunda.

Julianna, onun yaşadığı şoku saklamaya çalışmasını izledi ve başka bir kıkırdama tufanını bastırdı. Bu gülme tutkusunun sinirden mi yoksa erkeklerin içip daha da iyimser hissettiği kötü tatlı içkiden mi geldiğinden emin değildi. "Beni lekeleyebilir misiniz diye sordum."

Nicki vakit kazanmak için cebine uzanıp, yanında getirdiği son iki sigarasından birini alırken, gözücuyla da onu izledi. Kafasını eğip sigarasını yakarken, "Tam olarak... neyi..." diye sordu ihtiyatla. "kastettin bununla?"

Ateşi eliyle çevrelemesini izledi ve yüzünü daha iyi görmeye çalıştı. "Dedim ki, lekelenmek istiyorum," diye tekrarlardı. "Bütün erkekler tarafından istenilmeyecek biri haline gelmek istediğimi kastettim." diye açıkladı. "Evlenilmeyecek durumda olmak. Evde kalmak."

Herhangi bir tepki göstermektense, çizmeli ayağını taş bankta oturan

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Julianna'nın kalçasının yanına dayadı ve düşünceli bir sessizlikle ona baktı. Sigarayı beyaz dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Ben... Ben bundan daha açık bir şekilde anlatabileceğimi sanmıyorum," dedi Julianna endişeyle.

"Hayır, anlatabileceğini sanmıyorum."

Adamın bacağına doğru yanaştı ve kafasını kaldırıp, boşluğa bakan, ifadesiz yüze dikkatle baktı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Anlamamak güç olurdu."

Sesi pek de hevesli gelmiyordu, bu yüzden ikna etmek için aklına gelen ilk şeyi söyledi: "Sana karşılığını öderim!"

Nicki şokunu bastırdı ancak kızın onu şaşırtabilme yeteneği yüzünden gülümsedi. "Bu iki etti," diye yüksek sesle mırıldandı. "Ve bir gecede." Onun hala bir cevap beklediğini farkedince bakışlarını yüzüne çevirdi. Ciddi bir şekilde ekledi, "Çok cazip bir teklif."

Julianna ileriye doğru eğildi ve ümitli gözlerle ona baktı. "Seninle tamamen işbirliği yaparım," diye söz verdi.

"An itibarıyla bu fikir daha da karşı konulmaz hale geliyor."

Nicki durumu analiz ederken, kararı için kızı bekletti. Hala kaç yaşında olduğundan emin olamasa da, ondan bir 'iyilik' istemeden çok önce, onun sosyeteye ilk defa çıkan, iyi yetiştirilmiş bir kız olmadığını anlamıştı. Belirtiler en başından beri ortadaydı. Karanlık, تنها bir yerde, doğru dürüst tanıştırılmadığı bir adamla yalnızdı ve bu durumu düzeltmek için de hiçbir şey yapmıyordu.

Ayrıca, giydiği elbise son derece ayartıcıydı. Aşırı düşük kesimle dolgun göğüslerini sergilerken, vücudunu sıkıca sararak da ince belini vurguluyordu. Hiçbir saygın Cemiyet üyesi, saf kızının böyle bir elbise

giymesini onaylamazdı. Cüretkar evli kadınlara ya da fahişelere uygun bir kıyafetti. Evlilik yüzüğü takmıyordu, böylece geriye sadece ikinci olasılık kalıyordu. Zengin, genç erkeklerin bir tür şaka olarak, maskeli balolara fahişelerini getirdikleri çok bilinen bir şeydi. Bu da son teorisini destekliyordu. Londra'nın en çok aranılan fahişelerinden bazıları, bu maskeli baloda da görülmüştü. Yanındaki bu melek yüzüğü bu banka getiren şeyin, birisiyle ettiği kavga olduğunu düşündü. Hüngür hüngür ağladıktan sonra, şimdi de teselli edici bir şey arıyordu. Kızın çok önceden lekелendiğini ve o zamandan beri de sık sık lekelenmeye devam ettiğini, ona ödeme yapmak gibi bir niyetinin olmadığını bildiği kadar iyi biliyordu. Ama yaklaşım tarzı o kadar yaratıcıydı ki, etkilendi. Sadece sevimli değildi aynı zamanda eşsizdi. Ve aşırı derecede eğlenceli. Görünüşü, hayal gücü ve yumuşak, kültürlü sesiyle, yeni bir koruyucu bulmak için çok araması ya da beklemesi gerekmeyecekti. Aslında bu gece yatakta, şu ana kadar olduğunun yarısı kadar bile eğlenceli olduğunu kanıtlarsa, bu rol için gönüllü olabilirdi.

Belirsizlikte kalmanın gerginliğiyle, Julianna adamın sıkılmış çenesine ve ifadesiz yüzüne baktı. Ellerini ceplerine sokmuştu ve pelerinini omzundan geriye atmıştı. Gözlerinin kenarı kırışmıştı ve ona neredeyse gülümsüyormuş gibi bir ifade vermişti. Ama bu, sigarasını dişleriyle sıkıştırdığı için de olabilirdi.

Daha fazla bekleyemeyerek, Julianna titrek bir sesle sordu, "Karar verdiniz mi?"

Gözlerini ona çevirdi ve Julianna, adamın yüzünden geçen yakıcı gülümsemeyle darbe yemiş gibi oldu. "Ucuza gelmem," diye takıldı Nicki.

"Çok fazla param yok," diye uyardı Julianna. Gerçekten de parayı

bulmak için küçük el çantasını karıştırmaya başlayınca, kahkahaya dönüşecek kıkırtısını zorlukla bastırdı Nicki.

Kolunu Julianna'ya doğru uzattı ve "Başka bir yere gidelim mi? Daha müsait bir yer..."

"Lekelenişim için mi?" diye devamını getirdi yardımcı olmak için. Nicki, gözle görülmeden kaybolan küçük bir tereddüt sezse de, bir kraliçe edasıyla ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı, sonra da cesaret ve kararlılıkla bildirdi, "Gidelim o zaman."

Yıllar önce Valerie'yle gizli çıkışı kaçırdıkları için saatlerce burada kaybolmalarının verdiği tecrübeyle, labirentin içlerine doğru giderken Julianna'ya yolu gösterdi. Yavaş adımlarla yürüdükleri sırada, Nicki'nin aklına tanışmadıkları geldi ama bundan bahsettiğinde, kız onun kim olduğunu zaten bildiğini söyledi. Ancak kendisi hakkında onu bilgilendirmek için bir şey söylemeyince, "Ve sen de?" diye hatırlattı Nicki.

Mükemmel, rüya gibi gecenin, ayın ve yanındaki yakışıklı, cazibeli adamın birbirine karıştığı Julianna'nın bulanık zihninde, bir uyarı sonunda kendini gösterdi. Başını eğip elbisesine bakarken, ona söyleyecek bir isim düşündü. Bir anlık duraksamadan sonra, "Marie," dedi. "Bana Marie diyebilirsin."

Kızın neden yalan söylediğini düşünürken, "Antoinette'nin Marie'si mi?" diye alay etti Nicki.

Cevap olarak kolunu kaldırdı ve "Pasta yesinler!" diye neşeyle bağırdı. Bir an sonra durdu. "Nereye gidiyoruz?" dedi.

"Yatak odama."

Julianna, lekelenmenin bütün yollarını yeniden gözden geçirdi. Aynı erkekle üç dans, bir adamın aşırı ilgisine izin vermek. Ve bir adamla odada

yalnız kalmak. Oda. Yatak odası. Rız bir şekilde kafasını salladı. "Çok güzel, bu konuda benden daha çok şey bildiğinizi farzediyorum."

Şüpheliyim, diye düşündü Nicki.

Samimi bir sessizlik içinde yürüyordu ve onun bu özelliğinden de hoşlandı Nicki. Sürekli olarak konuşmak zorunda hissetmiyordu. Sonunda sessizliği bozduğunda bile zamanlaması doğruydı. Her ne kadar, seçtiği konu, Nicki'nin kadınlarla olan engin deneyimi gibi şok edici bir konu olsa da. Kız yürürken yere bakıyordu. Başını kaldırıp ciddi bir sesle, "Kendimi sık sık solucanları düşünürken bulurum. Ya sen?" dedi.

Nicki gülmek için kendisini tutup, "Çok sık değil," diye yalan söyledi, "eskiden yaptığım kadar sık değil." Bütün bir hafta boyunca bile bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu.

Bir bilim adamının ciddi ses tonuyla, "O zaman bunu düşün ve cevabını bulmaya çalış," dedi. "Eğer Tanrı onların böyle yerde sürünmelerini istediye, neden dizleri yok?"

Nicki aniden durdu, tamamen ona dönerken omuzları engelleyemediği bir neşeye sarsılıyordu. "Ne dedin?"

Meleksi yüz onunkine doğru kalktı, gözleri parlak, göğüsleri davet edercesine şişkindi. Cömert dudaklarından şu sözler çıktı: "Solucanların neden dizleri yok diye sordum."

"Ben de bunu söylediğini düşünmüştüm." Omuzlarından tutarak, kızı aniden kollarına doğru çekti. Neden olduğu kahkahasını, onun yumuşak dudaklarıyla bastırma dürtüsüne teslim olmuş bir halde onu öptü. Yüzündeki ifadenin şok mu yoksa eleştirimi olduğundan emin olmayarak, tuttuğu gibi hızla kızı bıraktı. Para karşılığı yatağını paylaşacak biriyle

konuşmanın lüzumsuz olduğuna karar verdi, geri çekildi ve arkasını döndü.

Buna karşın, tepkisini anlamak için birkaç kere ona göz atmaktan kendini alamadı ve dudaklarında oluşan şaşkın gülümsemeyi görünce rahatladı.

Gizli çıkışı bulduğu son köşeye kadar, bütün dönüşleri doğru yaptığından emin değildi. Güvenli bir mesafede olsalarda, birkaç adım sonra eğlencedekilerin görüş alanına gireceklerini bilen Nicki, dikkatlice evle kızın arasına girdi. “Neden daha hızlı yürüyoruz?” diye sordu kız.

“Çünkü bahçeden görebilirler.” dedi uyararak.

Kendisi görmek için adamın çevresinden baktı. “Onlar da pasta yesin!” diye bildirdi neşeyle kolunu sallayarak. Sesini yükseltti, hizmetkarlarına emir verir gibi, “Hepinize pasta yemeniz için izin veriyorum!”

Nicki kontrol edemediği, sessiz kahkahalarla omuzlarının sarsıldığını hissetti ama başka bir patlamaya cesaret vermesin diye hiçbir şey söylemedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adamın yatak odasında, Julianna altın brokarla döşenmiş küçük kanepeye dimdik oturdu. Rüyadaymış gibi hissederek, yavaşça ceketini çıkarışını ve boyunbağını gevşetişini izledi. Kafasında çılgınca çalan binlerce uyarı zili, aşırı derecede sersemlemiş hissetmesine yol açıyordu. Belki de dudaklarıyla dudaklarını ezmesinin anısı, başının dönmesine neden olmuştu.

Yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüp, bakışlarını aşağı indirdi ancak zihni gördükleriyle meşguldü.

Nicki gömleğinin üst düğmesini açtı, bir tepsi içinde sürahilerin ve bardakların bırakıldığı cilalı masaya doğru gitti. Brendi sürahisinin tıpasını çıkartırken, bir şey isteyip istemediğini sormak için, omzunun üzerinden kıza baktı ama gördüğü şey endişeyle kaşlarını çatıp arkasını dönmesine neden oldu. Kanepede oturuyordu ancak elbisesinin müsaade ettiği kadar eğilmiş, yere bakıyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kafasını kaldırmadan cevap verdi. “Ayak parmaklarım yok.”

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Labirentteyken onu eğlendiren, söylediği ve yaptığı neredeyse her şeyin, lekelenmek isteği de dahil, şarhoşluğu ya da akli dengesizliği sonucu olabileceğini fark etmeye başlayınca, “Ne demek istediğini açıkla.” diye sinirli bir sesle emretti. Sesi kasten sert çıkmıştı. “Ayağa kalkabilir misin?” dedi tersçe.

Ses tonu karşısında yavaşça doğruldu Julianna. Ondaki bu değişiklikle kaskatı kesilmişti, emrettiği gibi ayağa kalktı. Karşısında duran adamın, onunla gülen ve onu öpen aynı adam olduğuna neredeyse inanamadı.

Kızın tamamen sersemlemiş gözüktüğünü fark etti Nicki. Sersemlemiş ve akli karışmış. Kendi saflığına karşı duyduğu iğrenme ve hayal kırıklığının neden olduğu sinirle, “Şu anda aklının tamamen yerinde olduğuna beni ikna edebilir misin?” dedi sertçe.

Bu çok tanıdık ses tonu, Julianna’nın yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Aynı sert ve otoriter ses tonu, aynı küçük gören kibir, parktayken onu aşağılamış ve kızdırmıştı. Bu gece yaşadığı şok ve brendi yüzünden tepkileri yavaşlamıştı ama tepki verdiğinde de, daha kısıtlı olmasına rağmen yeterince etkiliydi. Bunun mutlulukla hatırlanacak bir gece olmasını istemişti. Çenesini kaldırdı, sesinde çok az bir titreme vardı, “İkna edebileceğimi düşünüyorum.” dedi yumuşakça.

“Yunan felsefesiyle başlayalım mı?” Ellerini arkasında bağladı, yan tarafına döndü ve şöminenin üstündeki tabloyu incelemiş gibi yaparken devam etti: “Sokrates’in bilgi ve etik hakkında çok ilginç bazı gözlemleri vardı. Platonun ise daha derin...”

Kafasını toplamaya ve filozoflar hakkında bildiği şeyleri hatırlamaya çalışırken duraksadı. “Modern zamanda...” yeniden denedi, “Voltaire özellikle favorimdir, nüktedanlığından hep zevk almışımdır. Ama bütün

modern...” Arkasına doğru geldiğini duyunca, Juliannanın sesi azaldı, sonra kendini devam etmeye zorladı: “ Bütün modern zaman filozofları içinde bana aşına gelen tek kişi, bir kadındı. İsmi Sarah’ydı.”

O kadar yakınında durmuştu ki, sırtında sıcaklığını hissedebiliyordu. İçinde bulunduğu belirsizlik yüzünden titredi. “Sarah’nın favori teorisini sizinle paylaşmalı mıyım?”

Nicki pişman bir şekilde fısıldayarak, “Elbette,” dedi. Sıcak nefesi, Julianna’nın tüylerini ürpertiordu.

“Sarah’nın teorisine göre, bir zamanlar kadınlar erkeklerden üstündü, ama erkekler, hilekar kibirleriyle, bir yol...”

Adamın elleri kızın omuzlarının etrafında kıvrıldı, sırtını kendisine yapıştırdı. Julianna’nın bütün vücudu gerilmişti. “Erkekler hem bizi hem de kendilerini, kadınların kuş beyinli olduğuna inandıracak bir yol buldu ve...”

Sıcak dudaklar, kulağının arkasındaki hassas noktaya dokundu, bütün vücuduna ürpertiler gönderdi. Ağzını, kulağına yaklaştırmıştı. Kadife gibi bir sesle “Devam et,” dedi. Julianna denedi ama nefesi titrek bir inleme olarak çıktı. Brendinin onu sakinleştirmesine ve yaptığı şeyin doğru olduğuna ikna etmesine izin verip, kontrolünü yeniden kaybetti. Ya bu ya da Sir Francis Belhaven’dı. Mutlu anılarla tatlı bir işkence... ya da tiksindiği bir adamla bütün ömür. Kesinlikle birkaç dakikayı daha hak ettiğine karar verdi.

Nicki elini göğsünün altına koyunca, kızın kalbinin hızla attığını hissetti. Dolgun, baştan çıkarıcı göğüslerine dokunmadan önce elini karnına doğru kaydırıp vakit geçirdi. Pürüzsüz şakağına bir öpücük kondurdu, yanağının ipeksi teni boyunda dudaklarını sürttü. Kız, taze hava ve çiçek gibi kokuyordu ve kollarında tuttuğu şey...

Donmuş gibiydi.

Kız sanki koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı, kalbi hızla atıyordu...
Korkudan.

Nicki kafasını kaldırdı ve onu kendisine çevirdi. İnanamayarak, kızın yanaklarındaki ve gözlerindeki ateşli renge baktı. Koyulaşmış menekşe rengine dönmüş gözler, tereddütü onu izleyen gözler. Zarif yüzünün her bir detayını inceleyip , bunun onun için yeni ve korkutucu bir şey olmadığını gösterecek en ufak bir işaret ararken, kızın yanaklarındaki renk daha da koyulaştı.

Ama bütün bulabildiği masumiyetti.

Bu onun ilk seferiydi.

Daha önce hiç yapmamıştı.

Buna rağmen onu istedi. Hayır, bu yüzden onu üç kat daha fazla istediğini farketmişti şaşkınlıkla. Orada alınmayı bekliyordu, ondan bunu yapmasını istemişti, ödeme yapmayı bile teklif etmişti. Ve o hala tereddüt ediyordu. Baş ve işaret parmağıyla çenesini tutup, göz göze gelmeye zorladı. Endişelerini gidermek için tarafsız bir ses tonuyla sordu Nicki, "Bunu yapmak için... burada olmaktan kesinlikle emin misin?"

Julianna sesli bir şekilde yutkundu ve ufak bir baş sallamasıyla onayladı. "Tamamen kurtulmak için yapmam gereken bir şey."

"Kesinlikle eminsin?"

Başını salladı, ve Nicki bütün bu süre boyunca yapmak istediği şeyi yaptı. Sadece bir bakireyi değil, bir meleği mahvettiğine dair rahatsız edici düşüncelerine rağmen kafasını eğdi. Dudaklarını şiddetle sömürüp karşılık vermeye zorladı. Kollarında inleyene kadar sömürüşüne devam etti ve sıkıca kendine bastırdı. Sonra ellerini kaydırıp ürpermiş göğüslerini

avuçladı.

“Hayır!” İtirazı o kadar ani olmuştu ki, Nicki hazırlıksız yakalandı.
“Yapamam! Yapamam! Bunu değil!”

Çılgınca kafasını sallıyordu. Nicki şaşkınlıktan donakalmış bir halde ona baktı. Bir an, kollarını boynuna sarıp, vücudunu ona bastırmış bir halde öpüşlerine karşılık veriyordu. Sonraysa odanın karşı tarafına koşuyor, onu burada bırakarak kapıdan fırlıyordu, gidiyordu...

Doğrudan Valerie ve çıldırmış gibi kızının kaçırıldığından bahsedip, evin araştırılmasını isteyen kadının yanına. Bir rüyadaymış, kabustaymış gibi, parkta onunla konuşan kadının kollarını koruyucu bir şekilde, biraz önce onun olan kızın etrafına sardığını gördü.

Ancak yaşlı kadın şimdi daha farklıydı. Onunla karşılaşmanın ne kadar büyük bir mutluluk olduğu konusunda yaltaklanmıyordu, yüzünde muzaffer bir eda ve düşmanlıkla ona bakıyordu. “Kızımı yatırıp, kocamı da çağırdıktan sonra, özel olarak konuşacağız!” dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“JULIANNA?” Annesinin sesi tiz bir çığlık gibi gelmişti. Başında o kadar korkunç bir ağrı vardı ki, dişleri bile oyuklarında sızlıyormuş gibiydi. Bütün dünyada, bu sabah kötü bir halde olmayan tek şey annesiydi. Annesi, öfkeden kudurmuş olması gereken, Julianna’nın dün gece yaptıklarından daha azı için bile kendisini evlatlıktan reddedeceğini düşündüğü annesi, yumuşak, anlayışlı bir haldeydi.

Soru yoktu, suçlama yoktu.

Julianna at arabasının camından, her şeyin geçtiği eve bakarken, üzüntüden koltuğunda dertop oldu. “Hasta olacağım,” diye fısıldadı.

“Sakin, canım, bu hiç de hoş olmaz.”

Julianna yutkundu ve tekrar yutkundu. “Eve varmak üzere miyiz?”

“Eve gitmiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?”

Annesi yan tarafına eğilip kısılmış gözlerle dışarıya baktı ve gözleri aniden keyifle büyüdü. “Tam olarak... buraya,” dedi.

Bura ile ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Tek gördüğü, babasının at arabası ile yan tarafında arma olan başka bir arabanın önünde durduğu kulübe oldu. Ve sonra küçük kiliseyi gördü. Kilisenin bahçesinde, babasını görmezden gelip, arabanın yaklaşmasını izleyen ise, Nicholas DuVille'di.

Karanlık, asık suratındaki ifade, parkta gördüğü buz gibi, hakir gören ifadeden bin kat daha kötüydü.

Şoktan, mide bulantısından ve baş ağrısından bayılacakmış gibi hisseden Julianna, "Neden buradayız?" diye bağırdı.

"Nicholas DuVille'le olan evlilik törenine katılmak için."

"Benim neyim?! Ama neden?"

Kapıyı açarken kuru bir şekilde, "Neden mi seninle evleniyor?" dedi annesi. "Çünkü başka şansı yok. Her şeyden önce, o bir centilmen. Kuralları biliyordu ve uymadı. Ev sahibimiz ve iki hizmetçisi, seni, onun yatak odasından koşarak çıkarken gördüler. Masum, iyi yetiştirilmiş bir leydinin itibarını zedeledi. Şimdi seninle evlenmezse, mahvolursun ama o da bir daha asla kendine centilmen diyemez. Asiller arasında itibarını kaybeder. Kendi ahlak kuralları da bunu gerektiriyor.

"İstemiyorum!" diye bağırdı Julianna. "Ona açıklarım!"

Sonraki çeyrek saat boyunca boş yere konuştu. Yeni kocasının arabasına zorla sokulurken, "Bunu istememiştim!" diyordu hala.

Adam yeminleri hariç hiçbir söz söylememişti. "Çenenı kapa ve arabaya bin!" dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı.

"Yeni evine," dedi sert bir alayla. "Senin yeni evine."

ONUNCU BÖLÜM

Yatak odasındaki tuvalet masasına otururken, bir Noel ezgisi mırıldanıyordu. Sarı buklelerini bağladığı, koyu yeşil kurdelesindeki kırmızı püskülleri düzeltti. Tatmin olunca, ayağa kalktı ve yeşil yün elbisesindeki kırıxıklıkları eliyle silkti, beyaz kol manşetlerini düzeltti. Sonra da, ateşin önünde yazılarının üstünde çalışacağı salona doğru ilerledi.

Nikahlarından birkaç saat sonra, onu bu küçük kır evinin önünde kabaca indirip gittiğinden beri geçen üç ayda, Nicholas DuVille'i ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Ancak o korkunç günle ilgili bütün anılar o kadar net bir şekilde aklına kazınmıştıki, hala utançtan midesini düğümlendirebiliyordu.

Gerçek bir düğünün korkunç parodisi, baloda başlayan olaylar için uygun bir son olmuştu. Annesi, Julianna'nın o geceki davranışlarını kınamak şöyle dursun, Sosyete'nin en çok arzulanan bekarını akıllıca bir yöntemle tuzığa düşürdüğü için kutlamıştı. Kızı bir eş olmak için kilisedeki o kısa mesafeyi katetmeden önce, evlilik ve çocuklarla ilgili öğüt vermek yerine,

Julianna'nın annesi, kocasından istemesi için birkaç kürk çeşidi hakkında tavsiye vermişti.

Diğer yandan, Julianna'nın babası gerçek durumu net bir şekilde anlamıştı. Kızı itibarını mahvetmişti ve damadı da bu rezalete katılmıştı. Bir şişe Madeira şarabı içip kendini sarhoş ederek, bu durumun üstesinden gelmişti. Pederin yanına giderken sarsak adımlarla kızına eşlik etti. Bu korkunç resmi tamamlamak için, gelin akşamdan kalma bir haldeydi ve damat da...

Nicki ona dönmek zorunda kalıp, hayatını onunkiyle birleştirecek sözleri söylerken, gözlerinde gördüğü nefretin hatırasıyla ürperdi Julianna. Nikahı kıyan pederin müşfik yüzünden yansıyan şok ifadesi bile beynine kazınmıştı. Nikahın sonunda, artık gelini öpebileceği önerisi üzerine Nicki, Julianna'ya katıksız bir hor görüyle bakmış, sonra da topuklarının üstünde dönüp kiliseden dışarı çıkmıştı.

At arabasında giderken, Julianna onunla konuşmaya, açıklamaya, özür dilemeye çalışmıştı. Kocasını buz gibi bir sessizlikle, yalvarmalarını dinledikten sonra, sonunda onunla konuştu. "Eğer tek bir kelime daha söylediğini duyarsam, cümle bitmeden kendini yolun kenarında dikilirken bulursun!"

İstenmeyen bir bagaj gibi burada terk edildikten sonraki aylarda, yalnızlık acısıyla ilgili daha fazla şey öğrenmişti - birini kaybettikten sonra hissedilen türden değil, reddedildikten, küçümsendikten sonra hissedilen türden bir acı. Bütün bunları ve daha fazlasını, ani evliliklerinin gerçekten de mecburiyetten gerçekleştiği dedikoduları Londra'yı kasıp kavurmadan önce, Nicki'nin güzel bir opera dansçısıyla yaşadığı pervasız ilişkiyle ilgili dedikodulardan öğrenmişti.

Onu cezalandırıyordu. Julianna'nın ve annesinin, kendisine tuzak kurduğuna inandığından, toplumun önünde onu küçük düşürerek intikamını alıyordu. Ve en kötü tarafı, Julianna kendini onun yerine koyup, onun bakış açısından baktığında, nasıl hissettiğini ve nedenini anlayabiliyordu.

Geçen haftaya dek, intikamı mahvediciydi. Gecelerce yastığına göz yaşlarını akıttı, gözlerindeki nefreti hatırlayıp kendine eziyet etti ve ona düzinelerce mektup yazıp her şeyi açıklamayı çalıştı. Nicki'nin tek cevabı, sekreteri tarafından yollanan kısa, sert bir mesajdı. Onunla irtibata geçmek için bir teşebbüs daha yaparsa, şu anda oturduğu evden çıkarılıp, haftalığının kesileceğine dair bir uyarıydı.

Julianna DuVille hayatının geri kalan günlerini inzivada, kendisine olduğu kadar kocasına da ait olan günahın kefareti ödeyerek geçireceğini düşünüyordu. Nicholas DuVille'in bu kır evinden başka, hepsi görkemli ve şehre çok daha yakın beş tane mülkü vardı. Gazetelerden okuduğu dedikodulara ve Sheridan Westmoreland'den gizlice elde ettiği ufak bilgilere göre, kocası o evlerde arkadaşlarına büyük partiler veriyordu. Özel arkadaşlarıyla da yatağında parti verdiğinden emindi Julianna.

Geçen haftaya dek, günlerini boşluk içinde, kendinden nefret ederek geçiriyordu. Büyükannesine içini döktüğü mektupları hariç hiçbir şey onu rahatlatmıyordu. Ama artık her şey değişmişti ve gün geçtikçe de düzelmeye devam edecekti.

Geçen hafta, romanını satın almak isteyen Londralı bir yayımcıdan mektup almıştı. Mr. Framingham mektubunda, esprili dili ve Sosyetenin kibrinden bahsederken yaptığı ince detaylar üzerine yorum yapmış, Julianna'yı, Jane Austin'in en parlak dönemine benzetmişti.

Westmoreland Dynasty Serisi 4

İlk kitap yayınlandığında gelecek olan daha fazla paranın öngörüsüyle, zarfın içine bir de banka çeki konulmuştu. Banka çeki bağımsızlık demekti, onaylanma, evliliğiyle başlayan Nicholas DuVile'in köleliğinden kurtuluş demekti. Banka çeki... Her şey demekti!

Şimdiden Londra'da yaşayacağı yerin hayalini kurmaya başlamıştı. Neşeli, küçük ve saygın bir civarda... Mirasını aldığı zaman nasıl yaşayacağı konusunda büyükannesiyile yaptığı planlar gibiydi. Gelecek yılın sonunda da, sürgün edildiği bu ipek hapishaneden kurtulmasına yetecek kadar parası olurdu.

Geceleyin ise, rüyaları o kadar rahatlatıcı değildi. Uykunun savunmasızlığında, Nicki orada, aynen labirentteki gibiydi. Çizmeli ayağını, bankta onun yanına koymuş, bakışlarını boşluğa dikmişti. Sigarası dişlerinin arasında sıkılı, şok edici istediğini dinlerken, hafifçe gülümsüyordu. Rüyalarında, ödeme yapacağını söyleyince onunla dalga geçiyordu. Ve sonra onu öpüyordu. Dudaklarında hala öpüşünün hissi, kalbi güm güm atarken uyanıyordu.

Ama sabahleyin, güneş ışığının camdan içeri girmesiyle, gelecek yine onundu ve geçmiş... Geçmiş yatak odasında, yastığında bırakıyordu. Artık her zamankinden daha fazla, yazıları onun sığınağıydı.

Alt kattaki salonda, kahyası Larkin, bir fincan çikolata ve kızarmış ekmek içeren kahvaltı tepsisini, yazı masasının yanına koyuyordu. Sandalyesine otururken gülümseyerek, "Teşekkürler, Larkin" dedi.

Larkin araya girdiğinde, öğleden sonrayı geçeli çok olmuştu, Julianna kendini tamamen yazılarına kaptırmıştı. Kahyanın sesi gergindi, "Leydim?" dedi.

Kalemini kaldırıp küçük bir işaretle, yazması gereken şeyi bitirinceye

kadar beklemesini istedi.

“Ama...”

Julianna, beklemesini söylercesine kafasını salladı. Burada acele etmesini gerektiren hiçbir şey olmamıştı, bunu biliyordu. Ne beklenmedik bir ziyaretçi küçük bir sohbet için bu ücra bölgeye gelmişti ne de evle ilgili acele edilmesi gereken bir sorun çıkmıştı. Bu küçük kır evi, sahibinin emirlerine göre tıkr tıkr işliyordu. Personel, sadece nezaket icabı ona danışıyordu. Yalnızca, yatıya gelen bir misafirdi, buna rağmen bazen, çalışanların onun kötü durumunu anladıklarını hissederd, özellikle de kahyanın. Yazısını bitirince, kalemını bıraktı ve ona döndü. “Üzgünüm, Larkin,” dedi. Adamın patlamaya hazır gözüktüğünü fark etti. “Ancak aklımdayken yazmazsam, genellikle unutuyorum. Söylemek istediğın neydi?”

“Lord Hazretleri geldiler, Leydim! Kendileri çalışma odasında sizinle derhal görüşmek istiyor.” Larkin devam etmeden önce, Julianna şok ve inanmadığı bir umutla çoktan ayaklanmıştı. “Ve kendi uşağını da getirmiş.” Zenginlerin seyahat alışkanlıklarını bilmeyen Julianna, kafası karışmış halde ona baktı. “Yani,” dedi Larkin, sır verirmişçesine, “geceleyin burada kalacak.”

Çalışma odasında, camın yanında durup, evlenmek zorunda kaldığı entrikacı, küçük sürtüğü beklerken, hoş gözüken kır manzarasına baktı. Balı gecesinde hatıraları eskisi kadar canlı değildi, ama düğün gününki öyleydi. Günü, Valerie tarafından bizzat getirilen kahvaltı tepsisi ve Londra’da, Julianna ve annesinin yemini yutacak kadar aptal, tek “balık” olduğula ilgili uyarılarıyla başlamıştı. Nicki onu yatak odasından

Westmoreland Dynasty Serisi 4

kaçırmadan önce, Julianna, masumiyeti hakkındaki şüphelerini kullanarak iyi bir iş yapmıştı. Ve bu yüzden, Julianna'nın onu tuzığa düşürmek istediğine inanmayı reddetmişti..

Her şeyin zamanlama ve olayların rastlantısı sonucu olmuş olabileceği bahanesine tutunmuştu.

Sahip olduğunu bilmediği bir toyluk ve kendini aldatma çabasıyla, onun ne kadar güzel gözüktüğünü ve kollarına tam uyduğunu düşünmeyi gerçekten de başarmıştı. Kilisede onu beklerken, bir eş olarak ona mükemmel uyacağına kendini inandırmış ve bu inanca sıkı sıkıya bağlanacak kadar da ileri gitmişti. İğrenç kayınvalidesi yüzünden çileden çıkmış olmasaydı, Julianna'nın arabadan inerkenki yüz ifadesine gülebilirdi bile.

Küçük gelininin yüzü, bir önceki gecenin etkileri yüzünden grileşmişti, ama kürkler hakkında annesiyle sohbet edemeyecek kadar hasta değildi, kilisenin arka tarafında, zengin bir kocayı elde etmelerinden şeytani bir zevkle bahsedemeyecek kadar hasta değildi. Dışarıda beklerken her şeyi duymuştu.

Nicki'nin yanındayken, bir tür oyun oynamayı deneyeceğini biliyordu. Sadece yetenekli değil, aynı zamanda zekiydi - kocasını, masumiyetine asla ikna edemeyeceğini bilecek kadar zeki. Buna dayanarak, ondan bir itiraf, annesi tarafından zorlandığına dair bir iddia beklemişti.

Onu son gördüğü halinden çok daha az iyi durumda olmasını, ve biraz ümitsiz ve üzgün, belki daha çok pişman görünmesini umarak, kapının açılma sesine döndü. Bu konuda yanıldığını hemen anladı.

"Benimle konuşmak istemişsiniz." dediğini duydu fark edilir bir soğukkanlılıkla.

Çalışma masasının önünde bulunan sandalyeyi işaret ederek, oturması için sessiz bir emir verdi.

Kocasının burada olduğunu öğrenmesiyle içinde yanan umut ateşi, arkasını dönüp, değer biçer gibi ona bakmasıyla çoktan sönmüştü. Yumuşamamıştı, kalbi kırılarak bunu fark etti.

Sandalyesine otururken hiçbir önsöz söylemeden, "Hemen konuya gireceğim," dedi. "Doktorlar, annemin kalbinin zayıfladığını, ve onu kaybedeceğimizi söylüyor." Yüzünün ve sesinin ifadesiz olduğunu fark etti Julianna. O kadar duygudan yoksundu ki, onun gerçekten çok acı çektiğini düşündü. "Başka bir Noel'i daha göremeyecek."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Julianna alçak bir sesle.

Kocası cevap vermek yerine, şu ana kadar gördüğü en iğrenç şeymiş gibi ona baktı. Julianna, en azından acısını paylaşabileceğine dair onu inandırma isteğine direnemedi. "Kimseyle olmadığı kadar büyükannemle yakındım ve o öldüğünde, perişan oldum. Hala sırlarımı ona itiraf eder ve onu düşünürüm. Ben... ben ona mektuplar yazıyorum, tuhaf olduğunu bilmeme rağmen..."

Sanki hiç konuşmamış gibi, kızın sözlerini kesti. "Babam, onun, sözde evliliğimizle ilgili çok endişelendiğinden beni haberdar etti. Bütün bunlardan dolayı, babamın isteği ve benim kararım, son Noel'inin, mutlu geçen bir Noel olmasını sağlayacağız. Ve sen Julianna, bunu yapmamıza yardım edeceksin."

Julianna yutkundu ve başını salladı. Parkta karşılaştıkları gün hissettiği gibi, onu memnun etmek için bir şey söyleme dürtüsünün yönlendirmesiyle, yavaşça ekledi, "Elimden gelen her şeyi yaparım."

Memnun ya da en azından ondan hoşnut olacağına, daha çok

Westmoreland Dynasty Serisi 4

tiksinmiş gibi gözüküyordu. “En ufak bir çaba harcaman gerekmeyecek. Senin için çok kolay olacak. Bütün yapman gereken, başka bir maskeli balodaymışsın gibi davranman. Annemle babam yarın geldiğinde, kendini müşfik ve sadık bir eş olarak göstereceksin. Benim,” diye bitirdi soğukça, “daha zor bir görevim var. Seninle aynı evde olmaya tahammül edebilirmiş gibi davranmam gerekiyor!”

Ayağa kalktı. “Annemle babam gidene kadar, uşağım ve ben burada kalacağız. Onların yanında olmadığımız sürece, gözünden uzak kalmanı istiyorum.”

Bir dakika daha onunla aynı odada kalmaya dayanamayacakmış gibi uzun ve hızlı adımlarla dışarı çıktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Nicki aynanın karşısında durup, yılların alışkanlığıyla boyunbağının karmaşık düğümlerini atarken, alt kata inmek için cesaretini topluyordu. Burada, Julianna'yla geçirdiği zamandan hoşlanmayacağını düşünmüştü, ama cehennem gibi bir hafta olmasını beklememişti.

Çok şükür, bu eziyet bitmek üzereydi, tek yapması gereken, bu geceki hediye açılışı süresince dayanmaktı. Yarın ailesi gidiyordu ve onların peşinden ayrılmak için çeyrek saatten daha fazla beklemek niyetinde değildi.

Hiç olmazsa, annesini mutlu ettiğini bilmekten memnundu. Hiçbir hata yapmamışlardı, hatta oğluya gelini arasındaki sevginin kanıtlarını gördükçe, kadının gözleri parlıyordu. Bu da, ona bolca kanıt verdiklerinden emin olmaktan başka bir yol bırakmamıştı Nicki'ye.

Julianna'ya da hakkını vermek gerekiyordu, işbirliği yapmıştı. Yumuşak gözlerle ona bakmış, gülümsemiş, şakalarına gülmüş ve onunla açıkça flört etmişti. Akşam yemeğine giderken koluna girmiş, yakınında

yürümüş, mum ışığıyla aydınlatılmış masada karşısına oturmuştu. Kocasını memnun etmek tek endişesiymiş gibi, onu memnun edecek şekilde giyiniyor ve elbisesini, Nicki'nin tanıdığı herhangi bir kadın kadar iyi doldurabiliyordu.

Sosyetedeki iyi eğitilmiş leydilerin yapabileceği kadar, ama onlardan daha doğal ve daha espritüel şekilde sofrasını zarafetlendiriyordu. Tanrım, espriliydi! O oradayken, yemek odası kahkaha sesleriyle çınlıyordu. Aynı zamanda çok hoşsohbetti, dikkatli bir dinleyiciydi ve konuşmalara katılıyordu. Sorulduğu zaman yazılarını anlattı ve ona, annesinden daha yakın olduğu açıkça belli olan büyükannesini.

Eğer onun ne kadar sahtekar olduğunu bilmeseydi, eğer onu hor görmeseydi, Nicki onunla gurur duyuyor olurdu. Bazı zamanlar - aslında çoğu zaman - onun gerçekten ne olduğunu unutuyordu. Tek hatırladığının, onun gülümsemesinden, ailesine gösterdiği sevecenlikten ve kendisini güldürebilmesinden büyülenmiş olduğunu düşündüğü zamanlar. İki kere, onun yanından geçerken, eğilip şakağına bir öpücük kondurmak istemişti, çünkü bunu yapmak çok normal ve çok doğru gelmişti.

Ama tabiki bütün bunlar, şu an içinde bulunduğu tuhaf durum yüzündendi. Annesi, hiç olmayacak torunlarının isimlerinden bahsediyordu. Sosyetenenin hızlı çalışan dedikodu çarkından öğrendiği bilgilere rağmen, annesi, evlilikleri hakkında kendi kararını vermek istemişti. Julianna'yı çok beğenmiş ve bunu da sık sık belirtmişti. Gerçekten de ona göstermek için, Nicki'nin çocukluğunda yapılmış küçük resimlerini getirmişti. Yeni geliniyle geçirecek çok az zamanının kaldığını biliyordu ve bu yüzden, alt katta olduğunda - neredeyse sürekli - zamanının her anını Julianna ve Nicki'yle geçirmeye kararlıydı.

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Geçen akşam, Julianna, Nicki'nin koltuğunun kol kısmında oturmuştu ve eteği hemen hemen Nicki'nin kolunun üstündeydi. Annesi, çocukken Nicki'nin yaptığı maskaralıkları anlatıyor ve bütün aile kahkahalarla gülüyordu. Julianna o kadar çok gülmüştü ki, Nicki'nin kucığına kaymıştı. Kıpırmızı olmuş bir halde, yeterince hızla kucığından kalksa da, Nicki'nin hain bedeni bu ayartılmaya hemen karşılık vermişti. Küçük bir ihtimal, kucığında kıpırdanırken, ereksiyonunu hissetmemiş olabilirdi.

Vücudunun ona verdiği tepki yüzünden kendinden nefret etti. En başta ellerini ondan uzak tutabilseydi, böyle savunmasız bir durumda olmazdı. Boyunbağıyla işi bitince, smokininin şarap rengi, kadife ceketini tutan uşağına döndü. Kollarını cekete soktu, "aile" olarak son – ve umarım en kolay – gecesine kendini hazırladı.

Sonra fark ettiki, başka bir aile Noel'i olmayacaktı, onun için değil, ve bu bilginin acısı karşısında omuzlarını sertleştirdi.

En azından Julianna'yla bu oyunu oynayarak, annesinin endişelerini gidermişti. Mutlu bir evliliği olduğuna, karısıyla uyduğuna ve varisler elde etmek için çalıştığına tamamen inanmıştı.

Yarın bu saatlerde, Devon'daki evine doğru yolda olacaktı.

Yemek için hazırlanırken, "Arabamız uzaklaşır uzaklaşmaz, Nicki başka bir yere doğru yola koyulacak." dedi Nicki'nin annesi kocasına.

Kocası cevap olarak başının üstüne bir öpücük kondurdu ve elmas kolyesini takmasına yardımcı oldu. "Şimdiye kadar yaptıklarından daha fazlasını yapamazsın, sevgilim. Canını sıkma, kalbin için iyi değil."

"Kalbim için iyi olmayan şey, yıllarca uygunsuz kadınlarla yaşadığı ilişkilerden sonra, Nicki'nin, kendisi için en uygun kadınla evlenmeyi

başarıp, onunla aynı yatağı paylaşmıyor oluşunu bilmem!

Sanki karısının yaptığından utanmış gibi “Lütfen,” diye takıldı, “hizmetçilere sorduğunu söyleme.”

“Sormadım,” dedi üzgünce, “Gözlerim var. Eğer Julianna’yla yatsaydı, kız, gözlerinde o aciz, hasret dolu bakışlarla onu izliyor olmazdı.”

“Nicholas’ın ona karşı bir şeyler hissetmesini sağlayamazsın.”

“Ah, bir şeyler hissediyor. Ondan nefret ettiğini unuttuğunda, onunla olmaktan zevk alıyor, bunu görebilirsin. Julianna çok güzel ve büyüleyici,” yavaşça ayağa kalkarken ekledi, “ve bahse girerimki, oğlumuz, ondaki bütün bu özellikleri ve daha fazlasını, o korkunç balo gecesinde keşfetti.”

“Belki” dedi kocası tarafsız bir sesle.

“Öyle olması gerektiğini biliyorsun! Nicholas’ın kişisel yaşamında kurallara karşı gelmekle ilgili uzun bir geçmişi olabilir, ama hiçbir zaman başkasını da karıştıracak bir skandal yaratmamıştı. Eğer gerçekten Julianna’ya kapılmış olmasaydı, özellikle de başkasının evinde misafirken, Julianna’yı kendi yatak odasına götürmezdi.”

Bu mantıkta tartışacak bir şey bulamadığından, endişelerini giderecek şekilde gülümsedi kocası. “O halde, muhtemelen her şey yoluna girecek.”

Karısının omuzları çöktü. “Julianna’yı cesaretlendirecek bir şey söylemeyi düşündüm, ama durumunun farkında olduğumu bilseydi, utançtan yerin dibine girerdi.” Elini kocasının koluna koydu. “Onları ancak bir mucize biraraya getirebilir.”

ONİKİNCİ BÖLÜM

Yatak odasının yalnızlığında, Julianna tuvalet masasının yanında ayakta duruyordu, büyükannesine yazdığı mektupların kutusu titreyen ellerindeydi, o gece aldığı Noel hediyeleri de yatağının üstüne konulmuştu. Nicki yarın ayrılacaktı, geldiği gün ona söylemişti, ve kahya dün bunu doğrulamıştı.

Nicki'nin hediyesi sadece zorunluluktan alınmış ve kişisellikten uzak olsa da, hem o hem de ailesi ona karşı çok cömert olmuştu. Annesiyle babasına hediyelerini verirken, hepsini Jullianna'yla beraber seçmişler gibi davranmıştı, ama öyle değildi. Ve Nicki'nin kendi hediyelerini açma zamanı geldiğinde, Julianna'dan hiçbir şey yoktu. Karısının, kendisine hediyesini daha sonra vereceğini söyleyerek durumu mazur göstermeye çalışmıştı. Bir gülümseme katarak, hediyesini özel olarak vermek istediğini ima etmeyi bile başarmıştı.

Gerçekte ise, Julianna hediye vermemişti çünkü verecek hiçbir şeyi yoktu... tuttuğu bu kutunun içindekiler hariç hiçbir şeyi. Nicki'ye vermek

Westmoreland Dynasty Serisi 4

için buna sahipti. Geçen hafta boyunca, ona o kadar çok "Nicki" diye seslenilirken duymuştu ki, kendisi de onu bu şekilde düşünmeye başlamıştı. Kendisini fark etmesini ya da farklı bir anlamda görmesini sağlayacağını düşündüğü her şeyi yapmıştı. Aşırı derecede flört etmiş, saçlarına uzun zaman harcamış, ne giymesi gerektiği hakkında bir saat düşünmüştü. Onu, kendisine bakarken yakaladığı zamanlar bunu başardığını düşünmüştü. Aylar önceki gecede, onu yatak odasına götürdüğünde baktığı gibi baktığı zamanlar... onu öpmek istermiş gibi.

Ona aşık olmuştu, onunla geçirdiği bu harika, ıstırap dolu hafta sırasında bunu öğrenmişti. Aralarındaki kırgınlığı düzeltecek son bir girişimde daha bulunmasının önemini gösteren, diğer şeyleri de öğrenmişti. En başta, Nicki'nin annesine göre, Nicki çocukları çok seviyordu ve yeğenlerine çok düşkündü. Annesi, özellikle, aile ismini taşıyan torunları olmasını umuyordu ve *Nicki de çocukları olsun istiyor* demişti. Şimdiki duruma göre, bütün bunlar imkansızdı. Julianna'nın yüzünden. Bu kabusu o neden olmuştu, ve eğer bu zararı düzeltecek bir yol olsaydı, yapardı. Boşanma sadece Julianna'yı değil, bütün aileyi lekeleyecekti. Ayrıca, son elli yılda çok az boşanma başvurusu kabul edilmişti, yani ömür boyu evlilerdi. Hiçbir şey yapmazsa, boş, çocuksuz bir ömür...

Şimdiye kadar yapmadığı, tek bir şey kalmıştı. Ona mektupları göstermemişti. Balodaki buluşmalarını planlamayıp, evlilik için ona tuzak kurmadığına dair gösterebileceği tek "*kanıtı*" bu mektuplardı.

Mesele, aynı zamanda kendi içini görmesine izin vermeden, kanıtları görmesine izin veremiyor oluşuydu... Olduğu, olmadığı ve olmak istediği her şey. Hepsi içindeydi, ve o okuyunca, hayatı boyunca olmadığı kadar savunmasız ve saldırılara açık olacaktı.

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Hala çok erkendi ve Nicki'nin odasında hareket ettiğini duyabiliyordu. Bunun işe yaraması için dua ederek, odalarını birleştiren yan taraftaki kapıya gitti ve çaldı.

Nicki yataktan kalktı ve kapıyı açtı. Ne giydiğine bir bakış attı ve kendini korumak için neredeyse kapıyı çarparak kapatacağı. Giydiği derin oval yakalı, vişne rengi kadifeden sabahlığı içinde ve saçları erimiş altınlar gibi omuzlarına dökülmüşken, Julianna Skeffington DuVille neredeyse dayanılmazdı. Bir adım gerileyip, "Ne var?" dedi tersçe.

"Sana... sana verecek bir şeyim var," dedi. Başında parıldayan saçlarından bir hale ve çekici, kadife gibi cildiyle ona doğru ilerledi. "İşte, al onu."

Nicki önce ona sonra da elindekine baktı. "Nedir o?"

"Al onu, lütfen. Sadece al onu."

"Hangi kahrolası neden için onu almalıyım?"

"Çünkü bu... bu bir hediye... bir Noel hediyesi, benden sana."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Julianna."

"Ama çocuk istiyorsun!" dedi, neredeyse adamın hissettiği kadar şok olmuş gözükerek.

"Baba olmak için sana ihtiyacım yok," dedi küçümseyerek.

Julianna sapsarı kesildi, ama yine de direndi. "Diğer türlü meşru olmaz."

"Onları daha sonra meşrulaştırabilirim. Şimdi defol buradan!"

"Lanet olsun sana," diye bağırdı. Kalbini ve ruhunu içine koyduğu kutuyu, kanepenin önündeki masaya doğru fırlattı. "Baloda sana tuzak kurmadım. Beni lekelemeni istediğimde, seni başka biri sanıyordum!"

Asık suratında yavaş, alaycı bir gülümseme belirdi. "Gerçekten," dedi

ve sert bir sesle devam etti, “kim olduğumu sandın?”

“Tanrı!” Julianna birden ağlamaya başladı, onu o kadar üzmüş, o kadar çıldırtmıştıki, neredeyse ayağıyla yere vuracaktı. “Tanrı olduğunu düşündüm! Kanıtı kutuda, büyükanneme yazdığım mektuplarda. Annem onları buraya göndermişti.” Topukları üzerinde hızla döndü ve kaçtı.

Kutuyu görmezden gelerek, Nicki kendine bir içki hazırladı, kanepeye götürdü ve kapıya cevap vermeden önce orada bıraktığı kitabı aldı. Kaldığı yeri açtı ve sonra mektup kutusuna baktı. Zeki ve yaratıcı genç karısının bu sefer nasıl bir hile hazırladığını merak edeceğine, mektuplardan bir tanesini okumaya karar verdi.

En üstteki mektup geçen bahar tarihliydi ve ondan daha önce Julianna Skeffington’ı görmediğine göre, buradan başlaması gerektiğini tahmin etti.

Sevgili Büyükanne,

Bugün parkta biriyle tanıştım ve kendimi rezil ettim, düşünmeye bile zor dayanıyorum. Londradaki centilmenlerle ilgili her zaman çok fazla dedikodu yapılırdı - ne kadar yakışıklı oldukları gibi, ve onları görmek, her zaman hayal kırıklığıydı. Ve sonra. Nicholas DuVille’i gördüm. Çok güzeldi, Büyükanne... çok güzel. Aynı zaman da sert, ve soğuk, en azından dış görünüşünde, ama bence, uzaklaşırken söylediklerime güldü. Eğer gülmüşse, o kadar sert olamaz, yalnızca ihtiyatlı.

İki saat sonra, şöminedeki kütük turuncu kıvılcımlar saçarak ızgaradan düştüğünde, Nicki son mektubu yanına bıraktı, sonra da daha

önce iki kere okuduğu mektubu aldı, ve kendisinden nefret etmesine neden olan, aynı satırları okudu.

Benden ne kadar utandığını biliyorum, Büyükanne. Onunla sadece üç kere dans etmeyi kastettim, böylece Sir Francis teklifini geri çekecekti... Beni öpmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum, bunu biliyordum, ama Nicholas DuVille tarafından öpülseydin, anlardın. Gülümsemesini görseydin veya kahkahasını duysaydın, anlardın. Yeniden gülümsemesini görmeyi ve kahkasını duymayı o kadar arzuluyorum ki. Bir şekilde her şeyi düzeltmek istiyorum. Arzuluyorum ve arzuluyorum ve arzuluyorum. Ve sonra ağlıyorum...

Camın kenarına kalçasını dayamış bir halde, Julianna soğuk geceye bakıyordu. Kollarını karnına sarmıştı, sanki her bir saniye geçip de o gelmezken, gitgide daha derinlerine yayılan soğuktan korunmak istermiş gibi. Parmağını kaldırdı ve soğuk cama bir halka çizdi, sonra da onun içine başka bir halka. Üçüncüsünü çizmeye başlarken, bir görüntü cama yansıdı – kolsuz bir gömlek giymiş, ellerini pantolonunun içine sokmuştu. Ona doğru gelirken, Julianna'nın kalbi şiddetli, acı vuruşlarla küt küt atmaya başladı.

Arkasında durdu ve Julianna bekledi, camdaki yüzünü inceledi, çünkü arkasını döndüğünde açıkça göreceklelerinden - ya da göremeyeceklerinden - korkuyordu.

"Julianna." Derin sesi duygu doluydu.

Julianna titrek bir nefes verdi ve yavaşça kafasını çevirdi, çarpık bir gülümsemenin dudaklarına yerleşmesini izledi, bakışlarını onunkilerle

Westmoreland Dynasty Serisi 4

birleştirdi ve ayırmadı.

“Sen, benim Tanrı ve sonra da şeytan olduğumu düşünürken, benim senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

Julianna, dayanılmaz gerilimden dolayı yutkundu ve başını salladı.

“Bir melek olduğunu düşünmüştüm.”

Hareket edemeyip, nefes alamadan, onun için *şuan* ne hissettiğine dair bir işaret göstermesini bekledi.

Nicki söyledi. Gözleri gözlerindeyken yavaşça söyledi, “Ben de arzuluyorum, Julianna.”

Julianna ayağa kalktı, bir adım ilerledi ve kendini onun tarafından sıkı sıkıya sarılmış buldu. Onu çevreleyen kolları demir bağlar gibiydi. Ağzı, kendi ağzını nazik bir şiddetle ele geçirmişti, elleri sahiplenici bir okşamayla sırtından yan taraflarlarına kayıyor, onu göğsüne, kalçalarına ve bacaklarına bastırıyordu. Yavaşça, tahrik ederek, dudaklarını ayırması için ikna etmeye çalıştı ve başardığında da, öpüşünü derinleştirdi. Julianna nefes nefese bir halde onun sert bedenine yaslanıp, onu daha yakınında tutmak için kollarını boynunun çevresinde sarana kadar, onu öpmeye devam etti Nicki. En sonunda öpüşmelerini keştiğinde, yanağını, gözünün kenarını ve şakağını öptü, sonra da çenesini onun başına dayadı. “Arzuluyorum,” diye fısıldadı sevecenlikle. “Arzuluyorum.”

Yanağının altındaki göğsü sert ve sıcaktı. Julianna, kendisini bir daha öpmesini bekledi. Utangaç ve kararsızca, elini onun sırtı boyunca kaydırarak, öpüşmelerini yeniden başlatmaya çalıştı. Ancak bu sadece onu daha sıkı tutmasına yarayınca, daha açık bir yol kullanmaya karar verdi.

Başını arkaya yatırarak, için için yanan, yarı kapalı gözlerine baktı ve açık bir davetle, elini yavaşça göğsünden yukarı kaydırıp, gözlerindeki

yangının büyümesini izledi.

Nicki, parmaklarını Julianna'nın ensesine koyarak, bu daveti kabul etti. Onu kendisine doğru yaklaştırırken, kafasını eğdi ve sertçe fısıldadı, "Tanrım, o kadar arzuluyorumki..."

SON SÖZ

Nicholas DuVille'in, Londra yakınlarında bulunan görkemli malikanesindeki büyük salonun ipekle döşenmiş duvarlarında, en büyük ustalar tarafından yapılmış, paha biçilemez tablolar asılıydı ve mobilyaları, sarayları şereflendirecek değerliydi. Büyük salon şu anda, sahibi ve dört yakın arkadaşı - Whitney ve Clayton Westmoreland, Sheridan ve Stephan Westmoreland - tarafından kullanılıyordu. Aynı zamanda sahibinin ailesi - Eugenia ve Henri DuVille - de bu önemli olay için orada bulunuyordu. Yedinci misafir, yaşlı DuVille'lerin yakın arkadaşı olmasına ilaveten, Clayton ve Stephan'ın annesi olma şerefine sahip, dul Claymore Düşesi'ydi.

Bu özel günde, misafirler iki farklı grup halinde geniş odada oturuyorlardı. Bir grup yaşlı ebeveynlerden oluşuyordu, yani Eugenia, Henri ve dul Düşes. Diğer grup ise Nicholas DuVille'in dört arkadaşından oluşuyordu, onlar da ebeveyni ama tabiki daha genç ebeveynlerdi.

Odanın yedinci sakini, Nicholas DuVille, iki grupta da oturmuyordu çünkü bir ebeveyn değildi.

Ama kısa bir süre içinde olmayı bekliyordu.

Daha önce bu sinir bozucu beklemeye dayanan ve atlatan iki erkek arkadaşı, onun ıstırabını izlemekten keyif almayı tercih ediyorlardı. Eğleniyorlardı, çünkü Nicholas DuVille, görmüş geçirmiş adamların bile terleyip küfrettiği durumlarda, soğukkanlı kalması ve hatta eğlenmesiyle, elit aristokrasinin üyeleri arasında oldukça ünlüydü.

Ama bugün, efsanevi özdenetimci ortalıkta gözüküyordu. Camın yanında durmuş, dalgın dalgın, sağ eliyle ensesindeki gergin kasları ovuşturuyordu. Orada duruyordu çünkü halının üzerinde o kadar sık volta atmıştı ki, kendi annesi gülerек, onu izlemekten yorulduğunu söylemişti.

Geçen sene kalbi çok zayıf olduğundan birkaç basamağı bile çıkamazken, ve kimse, aynı kalbin artık merdivenleri çıkacak ve daha pek çok şeyi yapacak kadar güçlenmesinin nedenini anlayamadığından, huzursuz oğlu volta atmaya hemen son verdi. Ama endişelerine son veremedi.

İki arkadaşı, gergin sırtına eğlence ve sempatiyle baktı - aslında daha çok ilki ve daha az ikincisiyle - çünkü Nicholas DuVille kayıtsızlığı nedeniyle kendi eşlerinin takdirini kazanmıştı. "Hatırlattığım gibi," diye yalan söyledi Stephan Westmoreland, "Whitney doğum yaparken, Clay bazı iş ortaklarıyla toplantı yapıyordu. Sonra da, birkaç el iskambil oynamak için Whites'a gittik."

Clayton Westmoreland omzunun üzerinden sessiz müstakbel babaya baktı. "Nick, Whites'a gitmek ister misin? Bu gece yarısına ya da sabahın erken saatlerine kadar dönmüş oluruz."

Kısa bir cevap geldi, "Saçmalamayın."

"Senin yerinde olsaydım, giderdim," diye öğütledi Stephan

Westmoreland Dynasty Serisi 4

Westmoreland sırtarak. “Kafeslenmiş bir aslan gibi volta attığını ve sıradan bir deli gibi davrandığını anlattığımda, Whites’da yüzünü gösteremeyeceksin. Yönetim üyeliğini iptal edecek. Yazık olacak, çünkü sen kesinlikle o yere bir tarz katıyordun. Eski günlerin hatırına, ara sıra camda durmana izin verip vermeyeceklerini görmek için, nüfuzumu kullanmalı mıyım?

“Stephen?”

“Evet, Nick?”

“Cehenneme git.”

Clayon araya girdi, ses tonu aldatıcı bir biçimde ciddiydi. “Satranç oynamaya ne dersin? Zamanın geçmesine yardımcı olur.”

Cevap yoktu.

“Bahsine oynayabilirdik, böylece aklın oyunla meşgul olurdu. Oradaki Rembrandt tablosundaki adam, oğlumun en son yaptığı Whitney’in resminin karşısındaki, kafasına bir kova mı giymiş?”

Kocularını susturamayan Whitney ve Sheridan, birlikte ayağa kalktılar ve müstakbel babaya doğru yürüdüler. “Nicki,” dedi Whitney, “bu vakit alır.”

“Bu kadar uzun değil!” dedi kısaca. “Whitticomb bir veya iki saat önce biteceğini söylemişti.”

Onu avutmaya çalışarak, “Biliyorum,” dedi Sheridan. “Eğer teselli olacaksa, üç ay önce oğlumuz doğduğunda, Stephen o kadar sinirliydi ki, doğumun daha daha çabuk gerçekleşmesi için bir şey yapamayan Dr. Whitticomb’a ‘yeteneksiz antika’ dedi.”

Bu bilgi, Clayton’ın, kardeşine eğlenerek kınayan bir bakış atmasına neden oldu. “Zavallı Whitticomb,” dedi, “Sana çok şaşırdım, Stephen. O, mükemmel bir doktordur, ayrıca çocuğun doğum zamanını önceden

Westmoreland Dynasty Serisi 4

söyleyemezsin. Whitney'le neredeyse oniki saate yakın kalmıştı."

"Gerçekten mi?" diye alay etti Stephen."Ve sen de, işleri hızlandırmayıp, Tanrı'ya, hala bir eşin olması için yalvarır bir halde seni alt katta beklemeye zorladığı için ona çok teşekkür ettin sanırım."

"Buna benzer bir şey dedim, evet," dedi Clayton. Gülümsemesini saklamak için elindeki bardağa bakıyordu.

"Elbette teşekkür ettiniz," diye onayladı Dr. Whitticomb. Gülümseyerek ve ellerini beyaz bir bezle kurulayarak odaya girdiğinde, herkesi irkiltmişti. "Ama bunu söylemeden saatler önce, şeyimin... alt bölgenin üzerine tekmeyi basıp, bebeği kendinizin doğurtacağına dair beni tehdit etmişsiniz."

Kısılmış gözlerle yüzünü inceleyen Nicki'ye, endişelerini giderecek şekilde gülümsedi. "Yukarı katta biraz zor zaman geçirmiş, çok yorgun insanlar var, ve sizi görmeyi çok istiyorlar..." Konuşmasını kesti ve yeni baba tek kelime etmeden yanından geçip, merdivenlerden yukarı fırlarken gülümsedi. Sonra da yeni gelenin kız mı yoksa erkek mi olduğunu öğrenmeyi bekleyen yeni büyükbaba ve büyükanneye döndü.

Bütün bu olayların olduğu dünyanın ötesinde ve çok yukarısında bir yerde, Sarah Skeffington, yeni dünyasına gelenlere bahşedilen üç küçük mucizeyi kullanma biçiminden memnun, aşağıda olan bitenlere gülümsüyordu. Bu mucizelerin kullanımında, asıl Mucizelerin Yaratıcısı tarafından konulmuş sınırlar ve parametreler vardı. Bütün istediklerini onaylamıştı, Madame DuVile'in sağlığının düzeltilmesi de dahil, böylece erkek torununu görebilecekti.

Bütün bunları farkında olmayan Julianna, yastıklarına dayanmış,

büyükannesine bir mektup yazıyordu.

Çok kıymetli Büyükanmem,

Beş gün önce oğlumuz doğdu ve ismini John koyduk. Nicki onunla çok gurur duyuyor ve John'un ikiz kız kardeşine büsbütün kendini kaptırdı.

Onun ismini de Sarah koyduk, senin adını.

Her zaman düşüncelerimde ve kalbimdesin...

SON